

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 3

Ožujak 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year. Sent without cost overseas.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte Grande C.P. 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Da li je „Korizma“ kršćanska žrtva? 2

Međunarodne Biblijske Studije

Vječno Kraljevstvo 17
Sin Davidov 20
Petrov Izvještaj 22
Dostojno je Janje 25
Trijumfalan i pobjednički 27

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Trud Ljubavi 30
U Gornjoj Sobi 42
Datum Gospodinove Večere 57

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition - March - 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Da li je „Korizma“ Kršćanska Žrtva?

*„Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite
svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu- kao svoje
duhovno bogoslužje.“ Rim. 12:1*

5 OŽUJKA 2014, mnogi iskreni vjernici u kršćanskom svijetu obilježavat će Čistu Srijedu i početak Korizmenog posta. Korizma je razdoblje od 40 dana pokorničkog posta kao priprema za Veliki Petak i Uskrsnu Nedjelju. Obilježavaju ga Rimokatolici i Istočna Pravoslavna Crkva, Anglikanci, Luterani i različite druge Protestantske denominacije. Može se činiti čudnim ali Biblija ne govori ništa o Korizmi niti bilo čemu tome sličnom. Kako bi smo naučili nešto o tom obredu neophodno je ispitati zapise koji su došli mnogo kasnije, počev od četvrtog stoljeća. Uspostava ovog razdoblja pokorničke pripreme čini se da je formalno započela kao rezultat djelovanja koja su se desila na Nicejskom koncilu 325 n.e. Koncil je nazvao ovo razdoblje Latinskim imenom Quadragesima, koje znači četrdeset dana posta. Nastankom sukoba u Crkvi i podjelom na zapadne i istočne grane, točno razdoblje za Korizmu razlikovalo se zbog njihovih

različitih pravila o postu. Obilježja „četrdeset dana“ i „post“ crkveni su vođe povezali sa četrdeset dana koje je naš Gospodin proveo u pustinji. Isus je otišao u pustinju kako bi razmišljao odmah nakon što se krstio u rijeci Jordanu. Tamo je postio 40 dana i 40 noći i tamo ga je Đavao iskušavao. (Mat. 4:1-11) Međutim nije bila namjera da taj period razmišljanja našeg Gospodina u pustinji postane svojevrsan obrazac za ritual glede njegove kasnije smrti i uskrsnuća, nego umjesto toga primjer iskušenja koja snalaze sve posvećene sljedbenike Krista.

Kada je Korizma najprije bila uspostavljena, post se sastojao od jednog obroka dnevno bez mesa, ribe, jaja i maslaca. Postojala je također javna pokora za notorne grešnike. Bili su obučeni u kostrijet i pepeo i držali su se odijeljeno od svakoga sve do Četvrtka koji je prethodio Uskrsnoj nedjelji kada su opet bili primljeni u crkvenu zajednicu. Ovakav tretman grešnika bio je ukinut nekoliko stoljeća kasnije kada je bio nametnut oblik javne pokore na cijelu skupštinu, uključujući i svećenstvo. Ovo je bilo učinjeno paljenjem palminih grana sačuvanih od prošlogodišnje Cvjetnice i korištenjem pepela u obliku križa na čelima svih pokajnika na Čistu Srijedu (Pepelnica). Ovaj se ritual zadržao u mnogim crkvama sve do danas.

Nekako između četvrtog i osmog stoljeća, riječ „Korizma“ počela se povezivati sa ovim razdobljem posta i pokore. Na Engleskom riječ

„korizma“ znači „proljeće“ i potječe od Germanske riječi koja znači „dugo“ zato što se u proljeće dani vidljivo produžuju. Stoga je očito da su crkveni vođe nastojali kombinirati ovo razdoblje od četrdeset posnih dana sa razdobljem proljeća. Slično tome, termin Uskrs je usvojen od Saksonaca i odnosi se na njihovu božicu Istaru, čiji se festival održavao svake godine u proljeće. Usvajanjem ova dva imena, Korizma i Uskrs, i njihova primjena na razdoblje koje vodi do i uključuje smrt i uskrsnuće našeg Gospodina, navodno je bilo osmišljeno kako bi se pomoglo poganskim vjernicima zamjeniti njihova vjerovanja sa kršćanskim događajima.

POVEZANA PROSLAVA

Postoji još jedna čudna izraslina ovakovog izričaja crkve prema njenim skupštinama, a to je Mardi Gras. To je Francuski naziv, koji se ponekad koristi za Pokladni utorak- Poklada znači priznanje- i dan je prije Pepelnice i početka Korizme. S obzirom da je to bio zadnji dan prije razdoblja posta, postao je prigodom za veliko veselje u Srednjem Vijeku. U gradovima i regijama nekih zemalja, ne samo da se nastavio običaj održavanja karnevala za Mardi Gras nego se čak štoviše i razradio. Karnevali sa spektakularnim paradama, maškarama, smiješnim ceremonijama i uličnim plesanjem traju nekoliko dana, a u nekim slučajevima i po dva tjedna, završavajući dan prije čiste srijede.

Neki od najslavnijih karnevala do današnjeg dana održavaju se u zemljama poput Belgije, Brazila, Njemačke, Italije, Nizozemske, i Švedske. U Sjedinjenim Državama su gradovi poput New Orleansa, Louisiane, Mobile i Alabame, posebno poznati po svojoj proslavi Mardi Gras. Razvoj karnevala i veselja prije Korizme prirodna je posljedica prisilnih postova i žrtvi koji su dakle nametnuti ljudima koji nisu istinski posvećeni Bogu. Očito je da Crkveni vođe nisu bili toliko zabrinuti zbog takvog razvoja događaja. U stvari, oni ga uglavnom podržavaju zadovoljni što se njihove skupštine nakon veselja vraćaju njima, poste i poslušno podržavaju crkvu. Premda smo si uzeli slobodu da opišemo te rituale i proslave u nekim detaljima, naš je stvarni interes dobiti odgovor na pitanje „Da li je Korizma način Kršćanskog žrtvovanja odobren i u skladu sa Biblijom?“ Odgovor je „Ne.“ Božja je Riječ jasna kada kaže da Svemogući nikoga ne prisiljava na žrtvu. Biblija jasno kaže da se pravi Kristov sljedbenik treba dobrovoljno žrtvovati ili se uopće ne žrtvovati.

PRIVUČENI OD BOGA

Prvi korak da bi netko spremno žrtvovao nešto, prema Bibliji je taj da tu osobu sam Boga treba privući k sebi. Isus je to objasnio kada je rekao, „Nitko ne može doći k meni ako ga ne privuče Otac, koji me poslao.“ (Ivan 6:44) Kada

jednom Otac privuče osobu k Isusu, odmah mora doći spremnost da se slijedi Isusa i da se žrtvuje. U Mateju 19:16-22 imamo zapisane sljedeće riječi glede jednog mladića koji je došao Isusu pitajući, "Učitelju, koje mi je dobro činiti da imam život vječni?" A on mu reče: "Što me pitaš o dobrome? Jedan je samo dobar! Ali ako hoćeš u život ući, čuvaj zapovijedi." Upita ga: "Koje?" A Isus reče: »Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Poštuj oca i majku! I ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga!"« Kaže mu mladić: "Sve sam to čuvao. Što mi još nedostaje?" Reče mu Isus: "Hoćeš li biti savršen, idi, prodaj što imaš i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom." Na tu riječ ode mladić žalostan jer imaše velik imetak."

Važno je zapaziti da Isus ima veoma jednostavan zahtijev za one koje je Otac privukao k njemu. Oni ga trebaju slijediti. Da bi dobili blago na nebu, trebaju se odreći blaga na zemlji. To nije bila žrtva na samo neko vrijeme svake godine- tijekom Korizme- nego do ostatka svog života.

Ovaj je mladić bio bogat i nije bio spreman odreći se svog posjeda. Isus je tom prigodom nastavio svojku pouku kako bi naglasio koliko je važno odreći se svega što imamo. „A Isus reče svojim učenicima: "Zaista, kažem vam, teško će bogataš u kraljevstvo nebesko. Ponovno vam velim: Lakše je devi kroz uši iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje." Čuvši to, učenici se silno

sne bivahu govoreći: "Tko se onda može spasiti?"
(retci 23-25)

UŠI IGLENE

Lekcija koju je Isus dao bila je ta da su zemaljsko bogatstvo i posjedi bili teret bogatom čovjeku, i da bi gato najvjerojatnije sprečavalo umjesto pomoglo da uđe u kraljevstvo nebesko. Usporedba o devu koja prolazi kroz iglene uši naglašava tu stvar. U ograđenim gradovima biblijska vremena, vrata grada bi se noću zatvarala. Jedna mala vrata nazvana „iglene uši“ pružala su osigurani pristup gradu. Putnik koji bi kasno došao u grad- prema zalasku sunca- naišao bi na zatvorena vrata. Da bi prošao kroz iglene uši, bilo je neophodno da skine sav teret sa devinih leđa, zatim ju pokleknuti, i zatim je gurati i pritiskati da prođe kroz iglene uši. Nije bila namjera s ovom usporedbom da se prenese kako je nemoguće da bogati čovjek uđe u nebesko kraljevstvo. Umjesto toga ona je pokazala da je moguće ući kroz poniznost, žrtvovanje zemaljskih stvari, i s teškoćama- što je bilo prikazano sa devinim klečanjem, kada ju se neopterećenu moralo pritiskati i gurati. Učenici su nakon što su čuli ovu usporedbu bili zaprepašteni i pitali su, "Tko se onda može spasiti?" Činilo im se veoma teškim postići stav žrtvovanja kojeg je Bog tražio od onih koje je pozivao.

Osjećajući njihovo obeshrabrenje Isus je rekao, "Ljudima je to nemoguće, ali »Bogu je sve moguće." Petar se tada dovoljno odvažio da kaže, "Evo, mi sve ostavimo i pođosmo za tobom. Što ćemo za to dobiti?" Reče im Isus: "Zaista, kažem vam, vi koji pođoste za mnom, o preporodu, kad Sin Čovječji sjedne na prijestolje svoje slave, i vi ćete sjediti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih. I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena mogega, stotruko će primiti i život vječni baštiniti." (Mat. 19:26-29) Zapazi koliko se mnogo treba žrtvovati- kuće, obitelj, polja- svaki zemaljski posjed i svaku zemaljsku vezu.

ŽRTVOVATI SVE

Međutim, postoji još toga što se treba žrtvovati. Riječi Apostola Pavla sadržane u našem uvodnom tekstu iz Rim. 12:1 glase, "Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu - kao svoje duhovno bogoslužje. "Oni koje Bog poziva trebaju žrtvovati sve. Sami njihovi životi trebaju mu se posvetiti. Apostol Pavao to naziva „duhovnim bogoslužjem“ ili prema jednom drugom prijevodu „razumna služba Bogu.“ To nije ritual nametnut pojedincu za izvjesno vrijeme. To je životna razumnna služba Bogu. Ono što je povezano sa tim spremnim žrtvovanjem je želja da se bude

preobražen tako da pojedinac čini sve ono što Bog želi. Stoga, Apostol Pavao dodaje,“ Ne suobličujte se ovomu svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti da možete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno. (Rim. 12:2) Pravom Kristovom sljedbeniku užitak je vršiti Božju volju na takav način umjesto da sudjeluje u svjetskim težnjama i ritualima.

Za one koji su u potpunosti posvećeni veselje prije Korizme nije način da traže olakšanje ili bijeg prije nego što žrtvuju nešto malo ili budu vezani zahtijevima pokore za nekoliko kratkih tjedana.

Isus je spomenuo, u odgovoru na Petrovu tvrdnju citiranu ranije, da će ispravno žrtvovanje u nečijem životu imati višestruku nadoknadu onima koji budu vjerni. U njegovom će kraljevstvu ta braća zajedno s njim vladati nad Izraelom i nad cijelim svijetom kao nagrada za njihovu žrtvu.

SVJESNOST GRIJEHA

Drugi cilj kojeg su crkveni vođe imali kada su postavljali održavanje Korizme bio je da učine ljude svjesnima svojih grijeha i potrebe za pokorom. Mi bi smo stalno trebali biti svjesnima o grijehu. Apostol Ivan piše,“ Dječice moja, ovo vam pišem da ne griješite. Ako tko i sagriješi, zagovornika imamo kod Oca - Isusa Krista,

Pravednika. On je pomirnica za grijeha naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta.“(1 Ivan. 2:1, 2)

Trebali bi smo tako planirati naš život „da ne grijeshimo.“ Sami po sebi mi ne možemo uspjeti u tom nastojanju. Ivan je ranije u svojoj poslanici istaknuo tu stvar :“ Ako u svjetlosti hodimo, kao što je on u svjetlosti, imamo zajedništvo jedni s drugima i krv Isusa, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha. Rekneli bismo li da grijeha nemamo, sami sebe zavaravamo i istine nema u nama. Ako priznamo grijehe svoje, vjšan je on i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde. Rekneli bismo li da nismo zgriješili, pravimo ga lašcem i riječi njegove nema u nama.“ (1 Ivan. 1:7-10) Imamo jamstvo da je Isus umro za naše grijehe i da je postao pomirnica ne samo za naše grijehe, nego i za grijehe svega svijeta. To cijjenje našeg Gospoda, posebno toga što je umro za naše grijehe, trebalo bi se odraziti na nas svaki dan, a ne samo na razdoblje od 40 dana jednom u godini.

PRAVI POST

Korizma je bila zamišljena da prvenstveno bude povezana sa postom. Post može biti način na koji ljudi pokazuju svoju odanost Bogu. Isus je u Propovjedi na Gori iznio tri načina pokazivanja odanosti Bogu i komentirao ih. Jedan od njih je post. Druga dva su molitva i davanje milostinje. Svaki od njih se može zloupotrijebiti pa stoga Isus

kaže,“ "Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače, nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima. Kada dakle dijeliš milostinju, ne trubi pred sobom, kako to u sinagogama i na ulicama čine licemjeri da bi ih ljudi hvalili. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kada daješ milostinju - neka ti ne zna ljevica što čini desnica, da tvoja milostinja bude u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti!" "Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskršćima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svomu Ocu, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti."..." "I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri.

Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti." S obzirom na svako od ovih djela pobožnosti Isus preporuča da ih radimo tako da drugi ne budu svjesni da ih obavljamo inače će sve biti uzalud. Iznad svega sve se ove stvari treba obavljati spremno, u bilo koje vrijeme i nikada zbog nekog dekreta. Postavljanje vremenskog razdoblja u kojem svi moraju postiti krši ova načela. Stoga, Crkveni vođe nisu postupili mudro kada su

nametnuli „korizmene“ rituale svojim skupštinama. Oni su se tako suprotstavili načelima koja je iznio Isus i kao posljedica stavili su u pokret način razvijanja licemjerstva.

POZVANI

Kao konačno razmatranje ove stvari o držanju korizme, zapažamo da su crkveni vođe imali na umu 40 dana tokom kojih je Isus bio u pustinji nakon što ga je Ivan Krstitelj uronio u rijeci Jordanu. Jasno nam je, međutim, da bi bilo teško-gotovo nemoguće- da bilo tko održava ritual da shvati važnost ovih posebnih Isusovih iskustava. Ovo su razumijevanje stekli jedino oni pozvani od Boga da budu sunasljednici s njegovim sinom i da sudjeluju u njegovim patnjama- „sunasljednici Kristovi, ako trpimo zajedno s njim.“ (Rim. 8:17)

Apotol Pavao ih opisuje kao „pozvane po njegovom naumu.“ (Rim. 8:28) Stoga ne bi smo trebali očekivati od svakoga u svijetu da razumije Isusova iskušenja u pustinji, niti bi smo trebali očekivati od onih koji su sljedbenici Krista da ponavljaju to što je on učinio kada je proveo 40 dana i noći bez hrane. U stvari ne bi bilo preporučljivo da to pokušaju a za većinu i nemoguće. Stvarna pouka ovog razdoblja od četrdeset dana je u svezi sa Prtiovnikovim iskušenjima –kojima su svi Isusovi posvećeni sljedbenici izloženi- i kako se nositi s njima.

ISUSOVO ISKUŠENJE

Biblijski izvještaj o tim iskušenjima nalazimo u Mateju 4:1-11: "Duh tada odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskuša. I propostivši četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladnje. Tada mu pristupi napasnik i reče: "Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom." A on odgovori: "Pisano je: »Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta."« Đavao ga tada povede u Sveti grad, postavi ga na vrh Hrama i reče mu: "Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta pisano je: »Anđelima će svojim zapovjediti za tebe i na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen."« Isus mu kaza: "Pisano je također: »Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!"« Đavao ga onda povede na goru vrlo visoku i pokaza mu sva kraljevstva svijeta i slavu njihovu pa mu reče: "Sve ću ti to dati ako mi se ničice pokloniš." Tada mu reče Isus: "Odlazi, Sotono! Ta pisano je: »Gospodinu, Bogu svom se klanjaj i njemu jedinom služi!"« Tada ga pusti đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu."

U prva dva iskušenja, đavo je koristio pristup „Ako si sin Božji“, pokušavajući tako podsticati našeg Gospodina da dokaže svoj identitet na senzacionalne načine. Prvo Isusovo iskušenje bilo je da zadovolji svoje želje kao čovjek. Budući gladan, mogao je upotrijebiti svoju moć da si pribavi kruh, kao što je kasnije učinio kada je nahranio 5000 ljudi. Drugo iskušenje bilo je

prijedlog Isusu da skoči pred očima ljudi sa vrha Hrama. Vjeruje se da je to bio vrh kraljevskog trijema, koji je bio visok 45 metara a dolina niže njega 182 metra dubine. Kada su ti pristupi propali, đavo je apelovao na Isusa da razmotri izbjegavanje pravca žrtve, patnje i poniženja kao staze k slavi, i da krene kraćim putem- predlažući mu da će dobitak biti jednako velik- da udruži snage s njim. U svakom je slučaju Isus dao odgovor iz Božje riječi: “Pisano je...” i tako đavo nije uspio u iskušavanju Isusa.

SLJEDBENICI TAKOĐER ISKUŠAVANI

Sva tri Isusova iskušenja su predlika iskušenja kroz koja će morati proći njegovi sljedbenici. Premda je Đavo uključen u sva tri, prva dva su posebno znakovita jer pokazuju kako koristi naše tijelo i svijet pod Sotoninom upravom, da nas iskuša, dok je treće tipično za samog Protivnika.

Prva značajka tih iskušenja koja snalaze Isusove sljedbenike uključuje zadovoljavanje njihovih osjetila- njihovih tjelesnih želja. Drugi test ilustrira iskušenja koja uključuju zaplitanje sa svijetom i njegovim ambicijama, željama, i prohtjevima. Treći je ispit jasno od samog Protivnika koji nas poziva da ga obožavamo. Ako želimo poput Isusa uspjeti u odupiranju tim đavlovim iskušenjima, trebamo se temeljito upoznati sa Božjom Riječi i njegovim planom. Ne možemo se nadati da bi smo ikada uspjeli samo

odvajanjem 40 dana za post. Naša će iskušenja doći svaki dan, i moramo se suočiti i s njima svaki dan.

Put prave kršćanske žrtve nije otvoren za sve. Isus je to pojasnio kada je objašnjavao svojim učenicima zašto je govrio narodu u zagonetkama i usporedbama: "On im odgovori: "Zato što je vama dano znati otajstva kraljevstva nebeskoga, a njima nije dano. Doista, onomu tko ima dat će se i obilovat će, a onomu tko nema oduzet će se i ono što ima. U prispodobama im zborim zato što gledajući ne vide i slušajući ne čuju i ne razumiju." »Tako se ispunja na njima proroštvo Izaijino koje govori: Slušat ćete, slušati - i nećete razumjeti; gledat ćete, gledati - i nećete vidjeti! Jer usalilo se srce naroda ovoga: uši začepiše, oči zatvoriše da očima ne vide, ušima ne čuju, srcem ne razumiju te se ne obrate pa ih izliječim.« A blago vašim očima što vide, i ušima što slušaju. Zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli." (Mat. 13:11-17)

Prilika za ostatak svijeta čovječanstva da razumije Božje riječi doći će u Kristovom Mesijanskom Kraljevstvu kada će „zemlja biti puna poznanja Gospodinova kao more vode što je puno.“ „I neće više učiti prijatelj prijatelja ni brat brata govoreći: poznajte Gospodina; jer će me znati svi od maloga do velikoga, govori Gospodin.“ (Iza. 11:9; Jer. 31:34)

Ukratko, držanje korizme podrazumijeva da tko se god želi pridružiti kršćanskoj crkvi mora se žrtvovati i postiti kao i Isus. To ipak nije tako. Bog je sačuvao tu prednost samo za nekolicinu. Oni koji su bili pozvani da to čine cijenit će tu prednost i nastojat će vjerno ispunjavati svoje zavjete posvećenja svaki dan, ne samo u određeno doba godine. „Ako ustrajemo (svakodnevno), s njim ćemo i kraljevati.“ (2 Tim. 2:12)

*„Niti za lakoću niti za svjetski užitak,
niti za slavu će moja molitva biti;
Rado ću se truditi i trpjeti,
Samo neka mi je hoditi s tobom.
Blizu tebe, blizu tebe,
Rado ću se truditi i trpjeti,
Samo neka mi je hoditi s tobom.“*

Himne Svanuća

Vječno Kraljevstvo

***Ključni redak: " Dom tvoj
i kraljevstvo tvoje trajat će
dovijeka. Prijestolje tvoje
čvrsto će stajati dovijeka."***

2 Sam. 7:16

Izabrani tekst:

2 Sam. 7:4-16

DAVIDOVIH PRVIH
ŠEST GODINA kao
kralja Izraela proveo je
opirući se neprijateljima
nacije i proširujući
njihove granice u
skladu sa božanskim
uputama. Postigavši

mного u tom pogledu, David je izgradio novu palaču u Jeruzalemu. Međutim njegov pobožni karakter potaknuo je Davida da zapazi nedosljednost. On si je izgradio novu palaču dok je Božji kovčeg, simbol Božje prisutnosti, još uvijek bio smješten u Tabernakulu. Želeći dati neki izvanjski izraz svoje zahvalnosti, David je zamislio plan da izgradi dom za Gospoda gdje bi simbol njegove prisutnosti mogao zauvijek prebivati. David se ispravno konzultirao sa prorokom Natanom, koji se obradovao ovom očitovanju kraljeve lojalnosti Bogu, i potvrdio je njegov plan. Međutim iste te noći Gospod je poslao poruku Natanu za kralja kojom mu je zabranio da nastavi sa svojim projektom. To nije bilo zato što Bog nije cijenio Davidovu želju da mu iskaže čast, nego da umjesto toga da Davidu na znanje da još nije bilo vrijeme za

gradnju jednog takvog objekta. Gospod je pokazao Davidu da se najprije mora dovršiti posao utvrđivanja Izraela u obećanoj zemlji tako da ju u potpunosti uzmu u posjed i unište sve svoje neprijatelje. To djelo trebalo je potrajati svo vrijeme Davidove vladavine. Gospod mu je zajamčio, međutim, da će u određeno vrijeme njegov sin podignuti trajan Hram.

Pažljivijim ispitivanjem utvrđujemo da naš ključni redak ima dvostruku primjenu. Davidov sin Salamun, će zaista izgraditi Hram kojeg je njegov otac zamislio, ali će njegova vladavina na koncu doći svom kraju, zajedno sa svojom slavom, i Hram će na koncu biti uništen. Vječni dom i kraljevstvo ne odnose se na Salamunovu vladavinu, nego na „korijena i potomka Davidova“ našeg Gospodina Isusa Krista. (Otkr. 22:16) Hram u tom vječnom kraljevstvu bit će Isus i njegova crkva, kojki je bio izgrađivan tijekom Evanđeoskog doba, i koji je imao predsluku u Davidovoj vladavini. Premda je bio čovjek po Božjem srcu David nije mogao zamisliti detalje Božjeg plana za uspostavu dolazećeg vječnog kraljevstva i pripreme živog kamenja za duhovni Hram.

U ovom incidentu nalazimo važne pouke. Gospodinov narod ne smije zaključivati da zbog toga što su njihovi planovi i projekti pobožni i osmišljeni na slavu Bogu, da automatski imaju božansko priznanje. Riječi proroka Izaije trebale bi uvijek biti naš vodič dok služimo Bogu, “Visoko je

iznad zemlje nebo, tako su puti moji iznad vaših putova, i misli moje iznad vaših misli." (Iza. 55:9) ako nakon razmatranja pod molitvom i konzultiranja sa drugim duhovnim Izraelcima ne utvrdimo Gospodnje priznanje naših planova da mu služimo na neki način, tiho se pomirimo s njegovom voljom, i surađujemo u potpunosti sa njegovim uzvišenijim putevima. Čineći to pokazat ćemo naše potpuno pouzdanje u slijedenje božanskog vodstva u svim našim poslovima. Druga pouka koju nalazimou ovom izvještaju odnosi se na izgranju elegantnih crkvenih zgrada u kojim se obožava Boga. Dok se mnogi takmiče kao i David u želji da izgrade veličanstveni hram, Apostoli i rana crkva, nisu našli takvu božansku uputu nego su se sastajalai u jednostavnim prostorima. Neka naša želja da hvalimo Boga, nebude povezana sa fantastičnim mjestima obožavanja, nego sa iskrenom i srdačnom željom da slavimo Božje ime.

Sin Davidov

Ključni redak: „Rodit će sina, a ti mu daj ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeh a njihovih. A sve se to dogodilo da bi se ispunilo ono što je Jehova rekao preko proroka svojega.“
Mat. 1:21, 22

Izabrani tekst: Ps. 89:35-37;
Iza. 9:6,7; Mat. 1:18-21

IME DAVID ZNAČI „Ljubljeni“ i Biblija opisuje blizak i nježan odnos između Davida i Boga. Dok je bio u dubinama očaja zbog svojih grijeha, David se okrenuo Nebeskom Ocu tražeći oprostjenje s pokajničkim srcem i našao je utjehu.

(Psalam 32) Kada Davidov želja da izgradi hram kao kuću za kovčeg saveza nije bila odobrena, Gospod mu je s puno ljubavi zajamčio da će njegova želja da pokaže zahvalnost biti ostvarena preko njegovog potomstva.“ I kad se ispune tvoji dani i ti počineš kod svojih otaca, podići ću tvoga potomka nakon tebe, koji će se roditi od tvoga tijela, i utvrdit ću njegovo kraljevstvo. On će sagraditi dom imenu mojem, a ja ću utvrditi njegovo prijestolje zauvijek.“ (2 Sam. 7:12,13)

Kako izgleda ovo se obećanje ispunilo kada je David, imenovao svog sina Salamuna, da bude sljedeći kralj Izraela. Ime Salamun znači „miroljubiv“ i to točno opisuje jedno od značajnih obilježja njegove vladavine. Međutim Salamunova

je miroljubiva vladavina na koncu završila kada si je on uzeo poganske žene u suprotnosti s Božjim uputama. Jedanaesto poglavlje Prve kraljevima daje detaljan opis Salamunovog okretanja od Gospoda. Njegovi su postupci konačno doveli do podjele i gubitka Izraelskog kraljevstva. „jer ovako govori Jahve, Bog Izraelov: 'Evo ću istrgnuti kraljevstvo iz ruke Salomonove.'“ (1 Kralj. 11:31)

U očima svijeta izgledalo je kao da je Bog prekršio svoje obećanje dato Davidu. Međutim kroz Pisma i kroz proroke vidimo da to nije bio slučaj. Božje obećanje nije bilo prekršeno nego je samo bilo skriveno u proročkom svjedočanstvu. Prorok Ezekijel objasnio je da će Bog uspostaviti obećano kraljevstvo pod Davidovim zakonitim nasljednikom u određeno vrijeme: “Ovako govori Jahve Gospod: 'Skinu mitru s glave i odloži kraljevski vijenac! Jer sve se mijenja: tko bi dolje, bit će uzvišen, a tko bi gore, bit će ponižen. Ruševine, ruševine, ruševine ću postaviti kakvih nije bilo, dok ne dođe onaj koji ima suditi, jer ja ću mu predati sud.' (Ezek. 21:26, 27)

Naš ključni redak identificira Isusa kao sina rođenog Mariji i Josipu. Što je mnogo važnije o njemu se u ranijem dijelu tog poglavlja govorilo da je bio „sin Davidov“ (redak 1) kojega je čekalo prijestolje kao je Ezekijel prorekao. Rodoslovnim linijama i Marije i Josipa bilo je pokazano da je Isus bio zakoniti Davidov nasljednik budući rođen iz te linije. (vidi Luka 3:23-31; Mat. 1:1-16) Zaista on je

bio onaj koji je zaslužio da sjedi na prijestolju obećanog kraljevstva.

To prijestolje neće biti zemaljsko poput onog na kojem su sjedili Izraelski kraljevi. Apotol Pavao objavljuje,“ ako smo i poznavali po tijelu Krista, sada ga tako više ne poznajemo. „(2 Kor. 5:16) Prijestolje o kojem govrimo predstavlja suverenu moć i dostojanstvo Kristove službe. „Nadaleko vlast će mu se sterat' i miru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim, nad kraljevstvom njegovim: učvrstit će ga i utvrdit u pravu i pravednosti. Od sada i do vijeka učinit će to privržena ljubav Jahve nad Vojskama.“ (Iza.9:7)

Pouka tri

Petrov Izvještaj

Ključni redak: „On je unaprijed vidio i navjestio uskrsnuće Kristovo, da on neće biti ostavljen u grobu niti će tijelo njegovo vidjeti raspadanje.“ Djela 2:31

Izabrani tekst: Ps.110:1-4; Djela 2:22-24; 29-32

KADA JE SVETI DUH bio dat jedanaestorici apostola na dan Pedesetnice, oni su počeli vidjeti i razumijevati detalje Božjih planova do tada čuvanih kao tajna.“ otajstvo pred vjekovima i pred naraštajima skriveno, a sada očitovano svetima

njegovim.“ (Kol. 1:26) Dok su se velika mnoštva sakupljala na Jeruzalemskim ulicama za proslavu Pedesetnice, jedanaestorica su utvrdili da dok su govorili mnoštvima iz svake nacije, da je Sveti Duh prouzročio da ih svaki od njih razumije na svom jeziku.

Po prvi puta shvaćajući snagu Svetog Duha, Petar se obratio mnoštvu i citirao proroka Joela: "U posljednje dane, govori Bog: Izlit ću Duha svoga na svako tijelo.“ (Djela 2:17) Petar je jedva dočekaao da počne propovjedati Evanđelje o Kristu onima čije su uši sada bile otvorene da slušaju i razumiju. Podsjetio je mnoštvo da su sa svojim vlastitim očima vidjeli kako je Bog priznao Isusa „silnim djelima, znamenjem i čudesnim znakovima“ koje je činio, i da je bio predan da ga se raspne „da bi se ispunilo ono što je Bog čvrsto naumio i unaprijed znao“ i da „ga je Bog uskrsnuo“ iz mrtvih. (retci 22-24)

Da uvjeri svoj židovski auditorij u dolazak dugo očekivanog Mesije, Petar skreće njihovu pažnju na patrijarha Davida. On citira Ps. 16:10 koji kaže, „Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda.“ Petar nastavlja govoreći da David tu nije mogao govoriti o sebi zato što je on „umro i bio pokopan i njegov je grob među nama sve do dana današnjeg.“ (Djela 2:29) Petar izjavljuje da je David govorio kao prorok da objavi onoga koji će jednog dana sjediti na njegovom prijestolju i vladati nad vječnim

kraljevstvom, i budući da su židovski vođe dali ubiti Mesiju on najprije mora uskrsnuti da bi sjedio na tom prijestolju. „Ali kako je bio prorok i znao da »mu se zakletvom zakle« Bog »plod utrobe njegove posaditi na prijestolje« njegovo, unaprijed je vidio i navijestio uskrsnuće Kristovo: »Nije ostavljen u Podzemlju niti mu tijelo truleži ugleda.« Toga Isusa uskrisi Bog! Svi smo mi tomu svjedoci.“(retci 30-32)

Bog se zaista zakleo Davidu da će podignuti jednoga od njegovog vlastitog roda da sjedi na njegovom prijestolju. Kad je Isus došao, njegova je rodoslovna linija po tijelu išla unatrag do Davida. Kroz mnoga znamenja i čuda on je dokazao da je bio Božji sin, i sada je bio podignut iz mrtvih da bi dovršio Božji plan o uspostavljanju vječnog kraljevstva koje će blagosloviti sve narode na zemlji. Petar je rekao da je Isus a ne David uzašao na nebesa. Zaista, Petar kaže da je sam David izjavio,“ »Reče Gospodin Gospodinu mojemu: 'Sjedi mi zdesna' (redak 34) I na koncu Petar kaže da je dugo očekivani Sin Davidov bio učinjen „i Gospodinom i Kristom“ i da će mu „biti položeni svi neprijatelji za podnožje nogama njegovim.“ (retci 35,36) Proslavljeni je Isus kasnije rekao o svom uskrsnuću,“ Mrtav bijah, a evo živim u vijeke vjekova te imam ključe Smrti, i Podzemlja.“ (Otkr. 1:18)

Dostojno je Janje

Ključni redak: „ Janje koje je bilo zaklano dostojno je primiti moć i bogatstvo i mudost i snagu i čast i slavu i blagoslov.“ Otkr. 5:12

Izabrani tekst: Otkr. 5:6-13

BIBLIJA NA mnogim mjestima objavljuje Božju nakanu da blagoslovi sve narode na zemlji kroz dolazeće pravedno kraljevstvo. Biblija dodatno oslikava prekrasnu sliku tog kraljevstva kada će se

Božja naklonost vratiti ljudima. Obrisat će suze zbog tisuća godina boli sadašnjeg zlog svijeta, i bit će Bog svem čovječanstvu. (Otkr. 21:3,4)

Međutim uspostava takvog kraljevstva zahtijeva vladara koji je dostojan takvog položaja. Današnja pouka, putem Ivanovih riječi, identificira takvog, koji je bio korišten od početka pa do dovršetka Božjeg plana. U toj viziji Božjeg prijestolja, najprije vidimo kako Bog drži svitak kojeg nitko nije bio u stanju otvoriti, i Ivan je „briznuo u velik plač“ zbog toga. (Otkr. 5:1-4)

Nedostatak dostojnoga da otvori ovaj „svitak“ života bilo je stanje na početku Bojeg plana, nakon što je čovjek izgubio savršenost. Božja pravda zahtijevala je odgovarajuću otkupninu da otkupi Adama od prokletstva smrti prouzročenog neposlušnošću. Savršeni čovjek trebao je umrijeti

da oslobodi drugog čovjeka, koji je bio savršen, od smrtne presude. Isus je kao Logos u svom predljudskom postojanju, znao za potrebu te odgovarajuće cijene i dobrovoljno se ponudio. (Ps. 40:7,8; Iza. 6:8)

Međutim sam čin dobre volje nije zadovoljio sve Božje zahtijeve. Odgovarajuća cijena trebala je biti od ljudske vrste, i trebala se pokazati poslušnom sve do u smrt. Čovjek je već četiri tisuće godina živio i umirao bez ikakve šanse da se oporavi od smrti, sve do dolaska Isusa, sada „rođenog od žene.“ (Gal. 4:4) Kada je Isus započinjao svoju službu Ivan Krstitelj prepoznao ga je kao obećanog i objavio je o Isusu, „Evo Janjeta Božjeg koje odnosi grijeh svijeta!“ (Ivan 1:29) Bog je također priznao Isusa nakon njegovog krštenja kada se „čuo glas s neba koji je rekao: Ovo je Sin moj, ljubljeni moj, koji mi je po volji.“ (Mat. 3:17) Sljedećih tri i pol godine, Isus je poslušno i bez grijeha izvršavao Plan svog Oca, što je kulminiralo njegovom smrću na križu, kojom je kupio Adama i svo njegovo potomstvo. „Jer budući da je smrt došla po čovjeku (Adamu), i uskrsnuće mrtvih dolazi po čovjeku (Isusu)“ (1 Kor. 15:21)

Svi su proroci ukazivali na Isusa kao onoga koji će biti dostojan sjediti na Davidovom prijestolju u kraljevstvu da blagoslovi čovječanstvo. To je dvaputa potvrđeno u sceni o prijestolju naše pouke. „A jedan od starješina reče: "Ne plači! Evo, pobijedi »Lav« iz plemena »Judina, Korijen«

Davidov, on će otvoriti knjigu i sedam pečata njezinih.“ (Otkr. 5:5) Jakov je stoljećima ranije govorio o ovom „Lavu“ iz „Jude“ (1 Moj. 49:9,10) proročanski ukazujući na Isusa. U šestom retku naše pouke opet čitamo Ivanov opis ovog dostojnog kao „janjeta koje izgledalo kao da je bilo zaklano.“

Naša pouka završava sa radosnom scenom, u kojoj čujemo potvrdu da postoji onaj koji je dostojan otvoriti svitak života. „Pjevaju oni »pjesmu novu:« "Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti pečate njezine jer si bio zaklan i otkupio, krvlju svojom, za Boga ljude iz svakoga plemena i jezika, puka i naroda“ (Otkr. 5:9)

Pouka pet

Trijumfalan i Pobjednički

Ključni redak: „Mnoštvo pak pred njim i za njim klicaše: Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana u visinama!“ Mat. 21:9

Izabrani tekst: Zah. 9:9; Mat. 21:1-11

PRI KRAJU službe našeg Gospodina on se predstavio kao Izraelski Mesija kojega su prorekli sveti proroci. Izraelci su znali da je Bog obećao da će pod vladavinom Davidovog potomstva Bog upostaviti Vječno

Kraljevstvo. (2 Sam. 7:13-16; Ps. 132:11; Iza. 9:6,7;

16:5) Kao posljedica tih obećanja i u skladu sa vremenskim obilježjima datima proroku Danijelu (Dan. 9:24-27) mnogi među narodom su shvatili da je stiglo vrijeme za dolazak njihovog Mesije. Međutim oni su očekivali moćnog ratnika poput Davida, ne tesarovog sina koji je propovjedao ljubav i poniznost.

Isus se nije sam proglasio Mesijom, ali nikada nije negirao tu činjenicu kada bi to drugi tvrdili za njega. Prije njegovog rođenja, anđeo Gabrijel rekao je Mariji, "On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova." (Lk. 1:32) Ipak Isus nikada nije tvrdio da je primio prijestolje svog Oca Davida. Kada je Isus pitao svoje učenike što misle tko je on, Petar je odgovorio, "Ti si Krist Pomazanik, Sin Boga živoga." Nato Isus reče njemu: "Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj, koji je na nebesima." (Mat. 16:15-17)

Poznavajući srca Božjeg izabranog naroda Izraela, Isus je morao doslovno ispuniti sva proročanstva povezana s dolaskom njihovog Mesije, da ne bi kasnije tvrdili kako im nije bilo dopušteno prepoznati ga. Stoga je učinio pripreme da uđe u Jeruzalem 10 nisan, detalj kojeg će kasnije njegovi vjerni sljedbenici razumijeti da označava da je on bio ispunjenje predodžbenog Pashalnog janjeta. Dovedi su mu magarca kako bi na njemu ujahao u grad, ne zato što je bio umoran, nego zato što je bila

tradicija Izraelskih kraljeva da jašu na toj životinji prilikom svog krunisanja. (1 Kr. 1:33-35) a time bi ujedno i ispunio proročanske Zaharijine riječi. (Zah. 9:9)

Na Isusov ulazak u Jeruzalem Izraelski je narod gledao kao na dugo očekivani dolazak njihovog Mesije. Komentatori su procjenili da je možda tom prilikom bilo nazočno milijun ili više ljudi pa je stoga povik „Hossana Sinu Davidovu“ morao biti zaglušuju ć. Bacali su pred njim palmine grane, simbol pobjede i časti. Kako su slavili Mesijin dolazak bacali su pred njega i haljine. Znajući da su im srca otvrdnula i da nisu bila u skladu s Božjim planovima Isus „ugleda grad, zaplaka nad njim govoreći: "O kad bi i ti u ovaj dan spoznao što je za tvoj mir! Ali sada je sakriveno tvojim očima.“ (Lk. 19:41,42)

Ovaj trijumfalan ulazak imao je vrlo različito značenje za Isusa i njegovog Nebeskog Oca. Oni su znali da je taj dan pokazao činjenicu da je Isus uskoro trebao umrijeti na križu da otkupi Adama i i postane otkupnina za sve umjesto da preuzme prijestolje kao što su proroci predskazali.

Trud Ljubavi

„Jer Bog nije nepravedan, da zaboravi djelo vaše i ljubav, koju pokazaste u ime njegovo, posluživši svetima i služeći.“

Hebr. 6:10

RAZVIJANJE KRISTOVOG uma zasigurno uključuje misao našeg naslova. Ljubav je prožimala našeg Učitelja i njegove napore u korist čovječanstva osiguravajući otkupninu za Adama i njegovu rasu. Ljubav je prožimala i mnoga druga djela koja je naš Gospodin učinio tijekom svoje zemaljske službe. Kroz ta djela ljubavi nije bio sam o prikazan Isusov prekrasan karakter i osobnost Nebeskog Oca, nego su ona također služila Gospodinovim sljedbenicima i kao primjer prednosti koje imamo jedni prema drugima kao pripadnici „malog stada.“

Služenje svetima je jedna od najblagoslovljenijih Kršćanskih prednosti na što ukazuje Apostol Pavao u riječima našeg uvodnog teksta. U 1 Sol. 1:3 on također piše o „djelima vjere“, „truda“ i „ljubavi“ i „ustrajnosti u nadi.“ Djela vjere izgleda da se odnose na one aktivnosti u kršćanskom životu koje zahtijevaju

vjeru kako bi se nadvladavalo izazove, kao što su provođenje Evanđelja, i ostati vjeren Istini, i braći suočeni sa protivljenjem i progonom. Ustrajnost u nadi podrazumijeva potrebu za ustrajnošću i postojanošću imajući nadu koja je pred nama usred kušnji i poteškoća.

Izraz „truda i ljubavi“ opisuje one dobrote koje pružamo našoj braći zato što smo udovi koji pripadaju tijelu Kristovom, i zato što smatramo velikom prednošću služiti im- čak polagati svoje živote za njih pružajući im usluge ne bi li im kako olakšali njihove terete. Svi pripadnici Gospodinovog naroda uživaju u takvim prilikama. Mnogi od nas su doživjeli da su djela truda i ljubavi bila usmjerena prema nama, i koliko ih samo cijenimo. U mnogo slučajeva, naša ljubav prema braći se time još povećala.

ŠUNEMKA

Ova djela ljubavi prema Božjem narodu nisu bila ograničena samo na ovo Evanđeosko doba. Iz Židovskog doba se sjećamo proroka Elizeja kojemu su totalno nepoznati Božji ljudi pokazali djela ljubavi sve dok i oni nisu imali koristi od njegove ljubavi. Izvještaj o tome nalazimo u 2 Kralj. 4:8-18.

To je priča o ženi iz Šunema, to je sve što znamo o njoj, osim što se za nju kaže da je „ugledna žena.“ Izgleda da je prorok Elizej u svojim kruženjima zbog službe često prolazio kroz grad Šunem. Čineći to on je očito išao putem koji nije

bio daleko od doma „ugledne žene“ iz tog izvještaja. Zapazivši to, žena je iskoristila prvu priliku koju je imala da pruži pomoć, i „Ona mu ponudi jelo, i kadgod bi tamo prolazio, uvraćao se je k njoj na Jelo. (redak 8)

Nakon što se to dogodilo nekoliko puta žena iz Šunema rekla je svom mužu,“ "Eto, znam, da je to svet čovjek Božji, koji uvijek prolazi pokraj Mi ćemo mu načiniti malu, zidanu gornju sobu, pa mu namjestiti postelju, što, stolicu i svjetiljku. Kad nam onda dođe, može se tu skloniti." I kad je jednoga dana opet došao tamo, uđe u gornju sobu i zaspao ondje.“ (reci 9-11)

Ovaj veliki trud ljubavi značio je mnogo proroku Elizeju. Bio je to jednostavan čin ljubavi-sve je počelo sa pozivanjem na ručak, i tada uz suglasnosti suradnju sa svojim mužem građenjem dodatne sobe u kući gdje bi taj Božji čovjek imao mjesto za odmor kad ga bude trebao, a i da ostane preko noći. Ta dobrota nije bila bez troškova, jer gradnja dodatne sobe u nečijoj kući skupo košta. Međutim ljubav ove žene bila je velika. Njezin samopožrtvovni duh je obilovao prema Elizeju i to je bilo ugodno Gospodu.

Zacijelo je i Elizej bio zadovoljan. Uputio je svog slugu da sazna od te žene što joj može učinit kako bi joj uzvratio za tu ljubav. Ona nije željela ništa zauzvat,osim što je sluga saznao da ona nije imala djece i da joj je muž star, i da je mogućnost da dobiju dijete vrlo mala. Elizej se molio Gospodu

u vezi stim, i njegova molitva, budući da je bio pravedan, vrijedila je mnogo. U određeno vrijeme žena je dobila sina. (reci 12-17)

Kasnije dok je dječak još bio mlad, najvjerojatnije je patio od sunčanice i umro. Poslali su po Elizeja, i on se vratio doma i oživio dječaka. (reci 18-37) Tako, dok ova „ugledna žena“ nije željela nikakvu korist od Elizeja niti od Gospoda za svoj trud ljubavi, ona je primila visoko cijenjeni blagoslov, kao što je to često slučaj s onima koji nesebično i svesrdno služe Božjem narodu.

MARIJIN TRUD LJUBAVI

Marta i Marija su dvije bogobožne žene koje su bile istaknute tokom Isusovog života. Isus ih je volio zbog njihove odanosti Bogu i njegovoj Riječi, i one su njega voljele iz istog razloga. Njihov brat Lazar bio je umro, i Isus se vratio iz Galileje u Betaniju, kući od ove dvije odane žene i probudio ga iz smrtnog sna. Ovo je bio Isusov iskreni trud ljubavi, i oni su pokazali svoje cijenjenje djelom tako što su napravile posebnu večeru sljedećeg dana na kojoj su bili prisutni i Isus i Lazar.

To je bio značajan povod za takvo okupljanje. Lazar, koji je bio mrtav četiri dana, bio je uskrsnut, i imao je priliku uživati s ostalima u jelu i druženju. Marta je posluživala na toj večeri. Dok je sve bilo u tijeku, Marija se ustala od stola, i „uze litru prave, dragocjene nardove pomasti,

pomaza noge Isusove i otre kosom svojom noge njegove. Miris pomasti napuni svu kuću.“ (Ivan 12:3)

To je bio trud ljubavi koji je puno koštao. S njim je Marija, nabolje što je mogla, pokazala svoje cijenjenje Isusu za njegovu veliku dobrotu koju je on udijelio njenoj obitelji vrativši im brata iz mrtvih. Ona je nesumnjivo i prije toga iskazala svoju zahvalnost Učitelju. Međutim, u mnogo slučajeva, riječi se čine nedovoljnima, i to je bio slučaj i kod Marije. Ona je željela poduprijeti svoje riječi sa pola kilograma nardove masti s kojom je oprala Učiteljeve noge, i željela je koristiti svoju kosu da ih s njom briše.

Kao što je to često slučaj, na toj je večeri bio jedan koji je kritizirao taj trud ljubavi. Bio je to Juda Iskariot, ali izvještaj otkriva da on nije bio iskren u svom kritiziranju. Pouka je u tome da je Isus cijenio što mu je bilo učinjeno. Odgovarajući Judi, Isus je rekao, "Pustite je! Ona je sačuvala to za dan mojega pokopa! (redak 7) Isus je prepoznao Marijin trud ljubavi kao pravu službu koja mu je bila izvršena. Kako je prekrasno da je Gospod prouzročio da se taj izvještaj sačuva kao prekrasan primjer za nas.

U drugom izvještaju, Isus je rekao o Mariji, "Ona je učinila, što je mogla: ona pomaza unaprijed tijelo moje za pokop. Zaista, kažem vam: "Svuda po svemu svijetu, gdje se propovijeda evanđelje, govorit će se i za spomen njezin, što je učinila ona."

(Marko 14:8, 9) Kakav je to prekrasan primjer- „Ona je učinila što je mogla!“ Mi danas nemamo priliku pomazati noge našeg Gospodina, ali imamo prednost, na različite načine, služiti pripadnicima njegovog tijela koji su još uvijek u tijelu. Činimo li sve što možemo da bi smo im služili iz ljubavi?

DORKA

Član rane Crkve, koja je bila aktivna u vršenju službe pune ljubavi prema braći bila je Dorka. O njoj čitamo,“ A u Jopi je bila jedna učenica po imenu Tabita, što znači Srna. I ona je bila puna dobrih djela i milostinja, što ih je činila. I dogodi se u one dane, da ona oboli i umrije. Onda je okupaše i metnuše u gornju sobu.“ (Djela 9:36, 37)

Učenici na tom području su čuli da je Petar bio u blizini, pa su poslali po njega. “I ustade Petar i pođe s njima. I kad dođe, odvedoše ga u gornju sobu, i skupiše se oko njega sve udovice plačući i pokazujući mu suknje i haljine, što ih je bila izradila Srna, dok je bila s njima. A Petar istjeravši sve van klekne na koljena, pomoli se i okrenuvši se k tijelu reče: "Tabita, ustani!" A ona otvori oči svoje, pogleda Petra i sjede. On joj pruži ruku i podiže je. Tada dozva svete i udovice i pokaza je živu, I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovaše u Gospodina.“ (reci 38-42)

Imamo samo ovaj kratak izvještaj o revnosti Dorke u služenju udovicama njezinim šivanjem. Poput Marije učinila je što je mogla, i kao

posljedica njenog truda, donijela je blagoslov mnogima. Osim toga, Božjom milošću zbog njenog buđenja iz mrtvih mnogi su postali vjernici. Tako je kroz njezin trud ljubavi Evanđelje djelotvorno doseglo druge. Kako je to moralo biti ohrabrujuće za Dorku!

LIDIJA

Još jedan primjer onih čiji je trud ljubavi zapažen u Bibliji je Lidija, prodavačica purpurne boje, koja je živjela u Filipima. U Filipima je bila ustanovljena prva eklesia u Evropi. Lidija je imala vrlo važnu ulogu u tome- prvi sastanci braće održavali su se u njenom domu. Pavao i njegovi drugovi bili su prvi koji su donijeli Evanđelje u Filipe, otišavši tamo nakon poziva kojeg je Pavao čuo u viziji, "Prijeđi u Makedoniju i pomози nam." (Djela 16:9)

Stigavši u Filipe Luka piše da „u dan subotni izađosmo izvan gradskih vrata k rijeci, gdje smo mislili da je bogomolja. Sjedosmo i govoris mo ženama, koje su se bile, skupile. A slušala je jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, prodavačica skerleta iz grada Tijatire. I Gospodin otvori srce njezino, da pazi na riječi Pavlove. A kad se pokrsti ona i kuća njezina, zamoli govoreći: "Ako mislite, da sam vjerna Gospodinu, uđite u moju kuću i ostanite! I natjera nas." (reci 13-15)

Ovdje je trud ljubavi djelovao u obliku gostoljubivosti prema braći. Lkidiya očito nije bila

siromašna žena. Premda je rečeno da je ona bila iz Tijatire, očito je imala posao u Filipima i imala je tamo dom kojeg je održavala i pozvala je Pavla i njegove drugove k sebi u svoj dom.

Izještaj kaže da je Bog otvorio Lidijino srce. Sada vidimo kako je njeno otvoreno srce hitalo služiti braći najbolje što je mogla. Nije bila dovoljno dugo u istini kako bi mogla dati jasno svjedočanstvo o poruci, ali je zato mogla brinuti za materijalne potrebe onih vjenih slugu koji su bili sposobniji u tome. Kroz cijelo doba, fizička pomoć pružena onima koji su bili aktivni u službi istine bila je vrlo važan dio ukupnih napora u obznanivanju radosnih vijesti o kraljevstvu. Lidija je na čelu ove male skupine slugu čiji su napori ljubavi braći značili veoma mnogo.

EPAFRODIT

Epafras je bio član eklesie u Filipima. Pavao je tada bio zatočen u zatvoru u Rimu, i braća u Filipima su odlučila poslati mu dar kako bi mu pomogli namiriti njegove potrebe i utješiti ga. Epafras je bio izabran da odnese taj dar u Rim, i isporuči ga Pavlu. To je bilo očito tokom dvije godine u kojima je Pavao imao prednost živjeti u „unajmljenom stanu“ premda pod prismotrom rimske straže. (Djela 28:30)

Izgleda da je osim što je isporučio Pavlu taj dar od braće iz Filipa, Epafras želio ostati s Pavlom, da bi mu služio kako god. Pavao je odlučio

dopustiti mu da ostane na neko vrijeme- barem dok ne dozna kako će ići stvari glede njegovog suđenja. Nadao se da će biti oslobođen i da će i sam moći posjetiti braću u Filipima. Tada dodaje,“ A nađoh za potrebno, da pošljem k vama brata Epafrodita, suradnika i suborca svojega, kojega vi poslaste, da mi posluži u mojoj potrebi, Jer je čeznuo za svima vama i bilo mu je žao, što ste čuli, da je bolovao.“ (Filip. 2:25, 26)

Očito je da je Pavao zavolio Epafrodita zbog njegovog vjernog truda ljubavi. Izvještaj također pokazuje da je ta služba vršena uz visoku cijenu. Kroz svoju vjernost Epafrodit se razbolio. Pavao je napisao,“ Jer, zaista, bio je blizu smrti, ali Bog mu se je smilovao, ne samo njemu, nego i meni, da mi ne dođe žalost na žalost. Zato ga šaljem brze, da se obradujete, kad ga opet vidite, a ja da budem manje žalostan.“ (retci 27, 28)

Možemo razumijeti Pavlove osjećaje po tom pitanju. On je bio zatvorenik, i dok je to bilo zbog Krista, ipak nije bila jednostavna stvar biti zatvorenik, iz bilo kojeg razloga. Ovaj dragi brat iz Filipa došao je s darom od braće, i služeći mu ozbiljno se razbolio. Da je umro, bio bi to razoran udarac za Pavla- „žalost na žalost.“ Međutim Gospod ga je poštedito te žalosti. Epafrodit se oporavio i vratio se braći u Filipe, i Pavao je napisao,“ Primite ga dakle u Gospodinu sa svom radošću, i takve poštuju! Jer zbog djela Kristova došao je blizu smrti, ne marivši za svoj život, da

naknadi u službi mojoj, što vas nemam.“ (reci 29,30)

Zapazi Pavlov poticaj, “takve poštuje.“ Pavao je vjeovao da je davanje takve časti na mjestu, i bio je uvjeren da je Epafrodit to zaslužio. On je rado ugrozio svoj život služeći ljubljennom apostolu- sluđba koju je Pavao opisao kao „djelo Kristovo.“ Ne možemo si predočiti sve detalje uključene u ovu službu. Međutim možemo ući u duh koji ju prožima, i možemo donekle razumjeti koliko je to moralo donijeti utjehe i radosti tijekom tih zamornih dana Pavlu tijekom pritvora.

KROZ VIJEKOVE

Počev od drevnih vremena pa sve do naših dana, bilo je vjernih koji su vidjeli i koristili svoje prilike da ulože trud ljubavi, i tako pomognu olakšati teret mnogima od Božjeg naroda. Nebeski je Otac obećao dati svom narodu neophodnu snagu za svako vrijeme potrebe, međutim on često koristi njihovu subraći kako bi im pružili tu pomoć.

Zapazili smo nekoliko slučajeva ovog truda ljubavi spomenutog u Bibliji, ali mi smo sigurni da je bilo mnogo drugih vjernih pojedinaca čiji naponi nisu bili zabilježeni u Svetoj riječi. Umnogim našim današnjim eklessijama imamo odbore“utjehe“ koji služe i hrabre one koji su bolesni, ili im je iz drugog razloga potrebna pomoć. Doista, svaki brat i sestra u Kristu, trebao bi misliti o sebi kao o članu odbora

utjehe, sačinjenog od sveg Gospodinovog naroda. Svi bi smo trebali biti budni da pružimo pomoć kad nam se za to pruži mogućnost i prilika.

U pravilu nije služba samo u velikim stvarima, nego također srdačan pozdrav na sastanku, poruka ljubavi i ohrabrenja nekom bratu i sestri koje je eklessia poslala na neko udaljeno mjesto, i u čemu imamo prednost imati udio. Ponekad te prednosti mogu doći u konkretnijem obliku. Možda saznamo o bratu ili sestri kojima treba pomoć na neki specifičan način. Pružanje takve pomoći može nas koštati. Nemojmo uzmicati u takvim slučajevima.

Žena iz Šunema vidjela je svoju prednost napraviti dodatnu sobu u svom domu tako da bi se Božji prorok ponekad tu mogao okrijepiti i odmoriti. Dorka je šivala odjeću za udovice u crkvi u Jopi. Nije svaka žena bila sposobna šivati, ali Dorka je bila, i ona je iskoristila svoju sposobnost kako bi služila iz ljubavi onima koji su bili u potrebi. Epafrodit nije oklijevao ugroziti svoj život da bi služio potrebama apostola Pavla.

Svi bi smo se mi trebali ugledati na ove vjerne sluge Gospodinove i druge iz njegovog naroda u najvećoj mogućoj mjeri. Neka bi smo posjedovali njihov duh žrtvi i odanosti Božjim planovima i naumima. To je pravi duh Gospodinov, duh s kojim bi smo se trebali nastojati ispuniti dok polažemo naše živote u njenoj službi, razvijajući

„Kristov um“- um koji je vodio našeg Učitelja da se trudi i da svoj život za sve.

U Gornjoj Sobi

„Bilo je pred blagdan Pashe. Isus je znao, da mu je došao čas, da ide s ovoga svijeta k Ocu. Tada on, koji je ljubio svoje, što su bili na svijetu, izrazi svoju ljubav do kraja.“ Ivan 13:1

Isus i njegovi apostoli proveli su večer prije njegovog raspeća u „gornjoj sobi“ koja je bila pripremljena kao mjesto gdje su mogli jesti Pashalno janje u skladu sa zahtijevima Židovskog zakona. To je bilo četrnaestog dana prvog mjeseca lunarne godine, poznatog kao nisan. „Dok su blagovali,“ redovnu Pashalnu večeru Isus je uzeo nešto od beskvasnog kruha, i nešto od „roda trsova.“ U pogledu kruha rekao je svojim učenicima, “Uzmite i jedite, ovo je tijelo moje”; a o čaši, “Pijte svi iz njega; Jer je ovo krv moja i Novoga Zavjeta, koja se prolijeva za mnoge na oproštenje grijeha.“ (Mat. 26:26-29)

Pavao citira Isusove riječi, “ovo činite na moju uspomenu! ”Tada Pavao dodaje, “Jer kadgod jedete kruh ovaj i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete, dok ne dođe.“ (1 Kor. 11:24-26) Iz ovih je riječi jasno da je Isus želio da njegovi

učenici nastave sa tim sjećanjem na njegovu smrt iz godine u godinu na godišnjicu njegovog raspeća. Ove će godine to biti nedjelju uvečer, 13 travnja. Te će se večeri braća i sljedbenici Učitelja po čitavom svijetu okupiti za tu Spomen Večeru.

Isus je bio protuslika Pashalnog janjeta. On je bio, "Janje Božje, koje oduzima grijeh svijeta!" (Ivan 1:29) Spomen večera nije nastavak Židovske Pashalne večere. Vjernicima je potreba za nastavljanjem predodžbenog Pashalnog slavlja prestala kada je PashalnoJanje u protuslici bilo zaklano. Spomen večera je sjećanje na Isusovu žrtvu, obilježavanje njegove smrti.

To je jednostavan obred u kojem beskvasni kruh simbolizira slomljeno Učiteljevo tijelo, i čaša predstavlja njegovu prolivenu krv. Ovaj „rod trsov“ kao simbol Isusove prolivene krvi, opisuje njegovu smrt, dok nas slomljeni beskvasni kruh podsjeća na ljudski život koji je bio žrtvovan. Isus je rekao da će dati svoje tijelo za život svijeta. (Ivan 6:51) Kada uzimamo te simbole na Spomen večeri time pokazujemo da sa zahvalnošću prihvaćamo pripremu života koju je naš Nebeski otac pripremio za nas kroz Isusa našeg Otkupitelja.

SUDJELOVANJE

Pavao dalje obrazlaže: "Čaša blagoslova koju blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo, nije li zajedništvo

tijela Kristova? Jer, mi mnogi, jedan smo kruh, jedno tijelo. Ta svi smo dionici jednoga kruha.“ (1 Kor. 10:16,17) Pavao ovdje govori da zbog toga što svi uzimamo, simbolično govoreći tijelo i krv Pomazanika, da stoga, „mi mnogi“ imamo prednost biti računati kao „jedno tijelo“ pod Isusom kao našom „glavom.“

Uzimajući si koristi simbolizirane sa tijelom i krvi našeg Gospodina, mi sada imamo veliku prednost sudjelovati s Kristom u „boljim žrtvama“ ovg Evandeoskog doba. (Hebr. 9:23) Trebali bi smo imati na umu da žrtve u kojima mi sudjelujemo nisu bile predočene sa Pashalnim janjetom, jer je jedino Isus bio „Janje Božje“ čija je žrtva mogla odnijeti „grijeih svijeta“ kroz njegovu smrt kao odgovarajuće otkupnine za oca Adama- „otkupnina za sve.“ (1 Tim. 2:5, 6)

Umjesto toga „bolje žrtve“ u kojima mi imamo udjela jesu one „žrtve okajnice“, predočene sa prinošenjem „junca“ i „jarca“ na Dan Pomirenja za Izrael. (Vidi 3 Moj. 16 poglavlje) Stoga, kada uzimamo „čašu“ i „kruh“ na Spomen Večeri, mi ustvari kao da kažemo da zbog toga što smo prihvatili za sebe zasluge Kristove žrtve otkupljenja, mi se također želimo nastaviti prinositi kao dio velike žrtve okajnice u protuslici. Sjećanje na Kristovu smrt je vrijeme za svakoga od nas, kao Kristovih sljedbenika, da obnovimo svoje posvećenje. To je također i vrijeme da ponovno potvrdimo našu želju da se razvijemo s našim

Gospodinom u suosjećajno svećenstvo, da nastavimo biti mrtvi s njim, i da se nanovo rasplamsa u nama nada da ćemo živjeti i vladati s njim.

Isus nije umro samo za svoje sljedbenike ovog doba. Njegova je krv bila prolivena i njegovo tijelo slomljeno za grijeha cijelog svijeta. (1 Ivan 2:2) To znači da kada uzimamo simbole na Spomen Večeri, da se radujemo Božjoj ljubavi za cijelu ljudsku rasu, i za veličanstvenu pripremu koju je učinio kroz Krista za njihovu obnovu u život tijekom Mesijanskog Kraljevstva. To je podsjetnik da naša vjera i nada nisu uskogrudne, nego širokogrudne, kada razmišljamo o tom konačnom blagoslovu „svih naroda na zemlji.“ (1 Moj. 28:14)

POUKE IZ GORNJE SOBE

Dobro je da u ovom razdoblju Spomen Večere, posebno razmišljamo o tome koliko je ozbiljna stvar biti Kristov učenik. Na mnoge važne aspekte učenja bila je skrenuta pažnja učenicima u gornjoj sobi te nezaboravne noći prije raspeća našeg Gospodina. Izvještaj o tome nalazimo u Ivanovom Evanđelju 13 do 17 poglavlje. Spomenimo neke od stvari koje je Isus rekao i učinio te noći.

Nakon večere, Isus je oprao noge svojim učenicima. (13:1-17) To je bilo osmišljeno kao lekcija iz poniznosti, i koliko je važno da svaki sljedbenik Učitelja bude ponizan pred Gospodom i

jedan pred drugim. To je ozbiljan ispit za sav Gospodinov narod. Često se čini nužnim biti istaknut ili činiti nešto od velike važnosti u Gospodinoj službi.

Isus je pokazao duh poniznosti izvršavajući posao sluge za svoje učenike. Neka bi smo bili budni za prilike da učinimo male stvari za našu braću, čak i ako smo nezapaženi i neznani. U određeno će nam vrijeme Gospod omogućiti da činimo veće stvari, ako ne s ove strane zavjese, tada u kraljevstvu, kada ćemo ukoliko budemo bili vjerni živjeti i vladati s njim.

Prava je poniznost pokazana na djelu, ne samo riječima. Brat i sestra koji su uistinu ponizni neće morati drugima govoriti o tome. Poniznost se sastoji u tome da svojom snagom činimo ono što nam dođe pod ruke, bilo po pitanju službe sluge, ili nečeg drugog, bez hvalisanja, bez pokazivanja, ili da na bilo koji način pozivamo druge da promatraju našu poniznost.

Nema boljeg načina za stjecanje prave perspektive o iskrenoj poniznosti od razmišljanja o veličini našeg Boga, i našeg Gospodina Isusa Krista, posebno u ovo vrijeme Spomen Večere. Ako smo bili poniženi s položajem u kojem smo se našli, bilo u povezanosti sa našim svakodnevnim radom, ili u skupštini Gospodinovog naroda, sjetimo se Isusa. On je bio „odveden kao jaganjac na klanje, i kao ovca nijema pred onima što je strižu- tako ne otvori usta svojih.“ (Iza. 53:7) Mi tvrdimo da

želimo biti poput Isusa. Radujmo se kad nam Gospod da iskustvo koje nam pruža priliku razviti veću poniznost.

LJUBITI JEDNI DRUGE

U gornjoj sobi je Isus rekao svojim učenicima, „Zapovjed vam novu dajem: da ljubite jedni druge; kao što ja uzljubih vas, da i vi ljubite jedni druge.“ (Ivan 13:34) Ovo je bolna zapovjed. Te su riječi dobro poznate svakom tko izjavljuje da je Isusov sljedbenik. Međutim, koliko duboko, ulaze u našu svijest, i upravljaju našim mislima, riječima i djelima?

Isus nas je volio do te mjere da je položio svoj život za nas, umirući okrutnom smrću na križu. Da držimo tu zapovjed, i da slijedimo njegove stope, pokazujemo svakodnevno tako da koristimo našu vrijeme, snagu, i imovinu služeći braći a koje bi smo inače mogli koristiti za unapređivanje naših vlastitih interesa u životu. Svatko od nas, kao Učiteljev sljedbenik, mora odgovoriti sam sebi drži li puni duh tih riječi, i razdoblje Spomen Večere je izvrsno vrijeme za takvo samoispitivanje.

Naš uvodni redak kaže o Isusu da je, „uzljubivši svoje koji su u svijetu, uzljubi ih do kraja.“ Mi bi smo slično tome trebali ljubiti jedni druge. Ovdje je opisana stalna, trajna ljubav- ljubav koja nadilazi poteškoće svake vrste, i strpljivo se nastavlja žrtvovati tako da drugi, posebno naša braća, mogu biti blagoslovljena. To nije ljubav koja

topla danas, a hladna i ravnodušna sutra. To nije ljubav koja sjaji s entuzijazmom kad su naši napori cijenjeni, a hladi se poput žeravice kad je naša služba nezapažena ili kad nas se ne pohvali.

Kada razmišljamo o Isusovoj slavnoj savršenosti, u usporedbi sa propadajućom, nesavršenom, prirodom njegovih učenika, shvaćamo da nije bilo prirodno voljeti ih. Ipak, Učitelj ih je volio, unatoč svemu što je moglo suzbiti i obeshrabriti njegovu ljubav za njih. Na isti bi smo način i mi trebali ljubiti svoju braću- sve naše suučenike.

Nije teško ljubiti one koji nas ljube, i postoje posebne sličnosti interesa i osobnosti među braćom koje privlače izvjesne pojedince više od drugih. Dobro je da takvi ljube jedni druge, međutim to samo po sebi nije puna mjera poslušnosti „novoj zapovjedi“ po kojoj će se odmjeravati hoćemo li ući u kraljevstvo.

Postoje oni među braćom koji nam se čine drugačijima i zbog toga nam izgedaju udaljenima. Neki nas možda iritiraju svojim riječima i postupcima. Mi se možda ponosimo svojim rastom u milosti, i osjećamo se superiornijima od onih koji nisu toliko napredovali. Mi pretpostavljamo da bi oni koji su novi na putu trebali biti „dobri“ kao što smo mi. Ukoliko utvrdimo da razmišljamo na takav način, to bi moglo ukazivati da mi ne volimo svu braću kao što je Isus ljubio svoje učenike i nas. Ovdje je opet razdoblje Spomen Večere prikladno

vrijeme da provjerimo svoje gledište o braći, i koliko dobro pokrivamo njihove nesavršenosti sa plaštem samopožrtvovne ljubavi.

OČEVA LJUBAV

Isus je također rekao u gornjoj sobi, „Tko ima moje zapovjedi i drži ih, on je onaj koji me ljubi; a tko me ljubi, ljubiti će ga Otac moj, i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.“ Čuvši to jedan od učenika upitao ga je, „Gospodine što bi da se kaniš očitovati nama, a ne svijetu? Odgovori mu Isus i reče: Ako me tko ljubi, držat će moju riječ pa će ga ljubiti Otac moj. I k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.,, (Ivan 14:21-23)

Iz ovoga učimo da je tajna ostajanja u ljubavi našeg Nebeskog Oca, i toga da On i naš Gospodin Isus prebivaju s nama, „držati“ njegove zapovjedi. Svakom posvećenom djetetu Božjem ovo bi trebala biti otrežnjavajuća istina. Postoji opasnost da „zapovjedi“ kao i drugi aspekti istine postanu samo mnoge riječi koje smo naučili glatko izražavati i koristiti kao temelj na kojem se filozofira. Zaista, veoma je važno da svaka faza istine, posebno te vitalno važne Isusove zapovjedi postanu dobro utvrđene u našim umovima. Međutim, to samo po sebi nije dovoljno.

Ako želimo ostvariti puni smisao Očeve prisutnosti s nama, i da njegova ljubav bude obilno izlivena u naša srca, neophodno je da držimo njegovu Riječ, i da to činimo bez obzira na cijenu.

U stvari, držanje Isusovih zapovjedi koštati će nas svega što imamo i jesmo, na koncu i našeg života. Koštati će nas ljubavi prema onima s kojima nismo bliski, i onih koji nas ne vole i koji su nam naškodili. Ustvari to je dio onog što je uključeno u biti Kristovim učenikom. Nema boljeg vremena za stjecanje svježeg shvaćanja toga od razdoblja Spomen Večere.

DANI MIR

U gornjoj sobi Isus je također rekao svojim učenicima, „Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Ja vam da ne dajem kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši.“ (Ivan 14:27) Svijet pokušava dati mir svojim građanima putem financijske sigurnosti i prijateljskih društvenih dogovora, ali kako se takav mir često pokaže plitkim i kratkotrajnim. Za razliku od toga, koliko je dubok, sladak i stalan mir koji se rađa iz vjere i pouzdanja u našeg Nebeskog Oca i našeg Gospodina Isusa Krista!

„Mir vam svoj dajem,“ rekao je Isus. Njegov je mir proizlazio iz poznavanja svog Nebeskog Oca i iz savršenog pouzdanja kojeg je imao u njega. „A ja sam znao da me svagda uslišavaš,“ Isus je rekao u molitvi. (Ivan 11:42) Kad je Isus trebao biti uhićen, rekao je onima koji su pokazali spremnost da mu pomognu, „Ili misliš da ne mogu sada zamoliti Oca svojega i staviti će mi na raspolaganje više od dvanaest legija anđela?“ (Mat. 26:53)

Kasnije je rekao Pliatu, „Ne bi imao nikakve vlasti nada mnom da ti nije dano odozgo.“ (Ivan 19:11)

Isus je bio uvjeren u Očevu ljubav i u njegovu sposobnost da se brine za njega. On je znao da snažna sila koja je umirila Galilejsku oluju, izliječila bolesne i podignula mrtve može zaštititi, ojačati i utješiti ga u svakoj situaciji koja bi se mogla pojaviti. Da, on je imao mir. To nije bio mir koji se temeljio na vanjskom spokoju, zato što je Isusov život često bio daleko od spokoja. Njegovi su ga neprijatelji gotovo stalno ciljali. Na koncu su ga uhitili i razapeli. Međutim, Isus je kroza sve to uživao mir u umu i srcu kojega svijet niti može dati niti može oduzeti.

Isus je ostavio taj isti mir nama. Izuzetno je važno da uspijemo zadovoljiti uvjete na temelju kojih taj mir može postati naš. Zahtjevi za posjedovanje i uživanje u takvom miru istisu za nas kakvi su bili i za Isusa. To su bili pouzdanje u Očevu ljubav i brigu, i potpuno oslanjanje na volju svog Oca. Bez toga Isus ne bi mogao uživati mir.

Isto je i sa nama. Moramo imati sigurnost u Očevu ljubav, i u njegovu sposobnost da zadovolji naše potrebe. Trebamo toliko potpuno prihvaćati njegovu volju da nismo uznemireni s kušnjama koje bi on mogao dopustiti da dođu na nas. To su veoma važni ključevi za uživanje tog savršenog mira koji može biti naš kao Kristovih učenika. Zaista, uzimanjem simbola na Spomen Večeri mi

pokazujemo da smo poput Isusa predali našu volju, naše sve Nebeskom Ocu.

Trebamo izbjegavati biti osjetljivi i zabrinuti zbog onih stvari u životu koje ne volimo i koje ne možemo promijeniti. Ne bismo trebali biti tjeskobno zabrinuti s obzirom na ishod različitih situacija s kojima se možemo suočiti. Ne bi smo se trebali buniti s obzirom na životne okolnosti u kojima smo se našli. Ne bi smo trebali zavidjeti onima koji naizgled uživaju mnogo više blagoslova iz Gospodinove ruke nego mi. Ukoliko imamo poteškoće u bilo kojem od ovih stavova to bi moglo ukazivati na nedostatak potpunog prihvatanja Gospodinove volje.

Samo ako zadovoljimo te uvjete mir Božji i Kristov bit će naš i moći ćemo ga uživati. Nijedno „Getsemansko“ iskustvo neće nas lišiti tog mira ako imamo na umu da naš Nebeski Otac zna naše potrebe, i da on daje najbolje od sebe onima koji dopuštaju da on bira za njih. Imajmo na umu opomenu, „Neka se ne uznemiruje srce vaše!“

ISUSOVA MOLITVA

Prije nego je napustio gornju sobu te noći, Isus je pristupio svom Nebeskom Ocu u molitvi, zapisanoj u Ivanu 17 poglavlje. Ta je molitva u velikoj mjeri bila u korist njegovih apostola i onih koji će uzvjerovati u njega „po riječi njihovoj.“ (redak 20) To uključuje nas. Isus je rekao, „Posveti ih istinom svojom: tvoja je riječ

istina.“ (redak 17) Mi možemo sudjelovati u odgovoru na tu molitvu jedino ako prionemo proučavanju Božje riječi i predamo svoj život njenom posvećujućem utjecaju.

„Kao što ti mene posla u svijet,“ nastavio je Isus, „i ja njih poslah u svijet.“ (redak 18) To je podsjetnik na božanski zadatak kojeg smo primili da budemo Kristovi zastupnici. To je usko povezano sa značenjem simbola Spomen Večere, koji simboliziraju patnju i smrt našeg Otkupitelja. Isus je bio razapet zbog svoje vjernosti službi istine. Mi se radujemo u činjenici da je Isus bio, „svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika.“ (Hebr. 7:26) Međutim on nije bio omražen i ubijen zbog svoje strpljivosti, milosrđa i ljubavi. To je bilo zbog toga što je razotkrio popularna lažna učenja i objavljivao nepopularnu istinu. Tama njegovih dana mrzila je svjetlo, pa su stoga sluge tame usmratile nositelja svijetla. Ako zaista želimo slijediti njegove stope- trpjeti s njim- moramo biti vjerni kao njegovi zastupnici u objavljivanju dobre vijesti o kraljevstvu.

Isus se također molio kako bi njegovi učenici mogli biti jedno, kao štop su on i njegov Otac bili jedno. (Ivan 17:21) Odgovor na tu molitvu u našem vlastitom iskustvu bit će srazmjeran našem prihvaćanju volje i načina postupanja našeg Nebeskog Oca u našim životima. Naše jedinstvo Duha kao Gospodinovih učenika ne proizlazi iz dogovora kojeg bi smo mogli napraviti jedni s

drugima, nego iz svesrdne suglasnosti svakog od nas da vršimo Očevu volju, te iz vjernosti u življenju po uslovima našeg zavjeta. To je bio temelj Isusovog jedinstva s Ocem.

Kako je dražestan Učiteljev zahtijev, „Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam ja, da gledaju moju slavu koju mi dade jer me uzljubi prije postanka svijeta.“ (redak 24) Redak 26 nastavlja, „I njima obznanih ime tvoje, i ubuduće ću obznanjivati, da ljubav kojom me uzljubi bude u njima- i ja u njima.“ Koliko li je istinito da je Isus ljubio svoje sve do kraja, i želio je za njih najdragocjenije blago u svemiru- osobnu ljubav njegovog Nebeskog Oca.

Isus je znao da je taj zahtjev za njegove učenike da budu s njim bio u skladu sa Očevom voljom, jer je u gornjoj sobi te noći on rekao rekao svojim učenicima, „U domu Oca mojega ima mnogo stanova; da nije tako, rekao bih vam. Idem vam pripremiti mjesto. I ako odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.“ (Ivan 14:2, 3) Kakav blagoslovljeni izgled! Razmišljanje o ovoj veličanstvenoj budućoj radosti, može nam mnogo pomoći, kao i Isusu, pretpjeti križ i prezreti sramotu, dok nastavljamo trpjeti i umirati s njim. (Ps. 16:11; Hebr. 12:2, 3)

OD GETSEMANIJA DO KALVARIJE

Iz gornje sobe te noći Isus se sa svojim učenicima zaputio u Vrt Getsemani, gdje je uputio nezaboravnu molitvu o prepuštanju svom Ocu, „Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ (Mat. 26:39) Juda, koji je napustio gornju sobu prije drugih, kasnije je i sam došao u Getsemani, ali ne da bdije sa Učiteljem, nego da ga izda sa poljupcem. Iz vrta je Isus najprije bio odveden pred Vrhovnog svećenika a potom suđen pred Pilatom.

Rezultat ovih saslušanja bio je neizbježan, ali Janje Božje nije otvorilo svojih usta za samoobranu. Kruna od trnja bila mu je stavljena na glavu. Bio je pretučen i popljuvan. Bio je obješen na križ, držan tamo s čavlima koji su okrutno probili njegove noge i ruke. Kako se noć približavala, bio je proboden u stranu da se utvrdi da je mrtav. U ispunjenju proročanstva, Isus je na trenutak osjetio gubitak Očeve naklonosti, i uzviknuo: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ Tada je s pouzdanjem rekao: „Svršeno je!“ Na koncu, izgovarajući svoje završne riječi potpunog samoodricanja i pouzdanja sve do u smrt, on je rekao svom Ocu, „u ruke tvoj predajem duh svoj“ – moj život. U tih nekoliko riječi sažeto je vitalno značenje Spomen Večere za nas. (Mat. 27:46; Ivan 19:30; Luka 23:46)

Kad smo se posvetili da vršimo Očevu volju, to je značilo da mi predajemo svoje živote njemu, da radi s njima što mu je volja. Da li je to predanje još uvijek na snazi? Dali mi, iz dana u dan, u

svakom životnom iskustvu, u potpunosti želimo vršiti Očevu volju? To je jedna od važnih praktičnih pouka u uzimanju „kruha“ i „čaše.“ Samo ukoliko budemo iz dana u dan bezrezervno predavali naše živote Gospodinu bit ćemo spremni na kraju puta reći mu od srca, poput Isusa, „u ruke tvoje predajem duh svoj.“ Stoga, kao što je Pavao rekao, „No neka čovjek ispituje sama sebe pa tako jede od kruha i pije iz čaše.“ (1 Kor. 11:28)

Na mjesec Nisan u kojemu se održavala židovska Pasha, Gospod je ukazao kao na „početak mjesecima“ za Židove. Neka bi Gospodinova večera ove godine bila početak blagoslovljene nove godine u Gospodinu za sav njegov uistinu posvećen narod. Neka bi to bila godina obnovljene snage u službi našem Nebeskom Ocu, istini, i braći. Neka bi smo kroz sve dane koji dolaze ispraznili sebe, i neka bi se ljubav božja u što većoj mjeri nastavila, „izlivati u srca naša.“ (Rim. 5:5)

DATUM GOSPODINOVE VEČERE 2014

**Ispravno vrijeme za godišnje
obilježavanje Kristove smrti biti će nakon
18h navečer u nedjelju 13 travnja.**

"Dok su jeli, Isus je uzeo kruh, i izrekavši blagoslov, razlomio ga te dao učenicima i rekao: Uzmite, jedite!

Ovo predstavlja tijelo moje. I uzeo je čašu, zahvalio Bogu i dao im je, govoreći: Pijte iz nje svi, jer ovo predstavlja moju krv saveza, koja će se proliti za mnoge radi oproštenja grijeha!

Ali kažem vam, odsada neću piti od ovoga roda trsova do onoga dana kad ga budem pio novoga s vama u kraljevstvu Oca svojega."

Matej 26:26-29

SVANUĆE

Broj 4

Travanj 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year. Sent without cost overseas.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Uskrsli Krist 2

Međunarodne Biblijske Studije

Isus čisti Hram 12

Mesijanski svećenik-kralj 16

Treći Dan 19

Od Patnje Do Slave 21

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Razmišljanja o Sionu 24

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition - April - 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Uskrsli Krist

“Stoga ste i vi sada žalosni. No opet ću vas vidjeti, i srce će se vaše radovati, i radost vašu nitko neće uzeti od vas.” —Ivan 16:22

U **DIRLJIVOM** proročanstvu koje završava s našim uvodnim retkom, Isus je prognozirao osjećaje svojih učenika s obzirom na njegovo raspeće, i također veliku radost koja će slijediti kad budu saznali za njegovo uskrsnuće.

Citiramo cijeli tekst u kojem je Učitelj rekao, „Zaista, zaista, kažem vam: vi ćete plakati i jaukati, a svijet će se radovati; i vi ćete se žalostiti, ali će se žalost vaša prometnuti u radost. Žena je žalosna kad rađa jer je došao njezin čas. Ali kad rodi dijete, ne sjeća se više muke zbog radosti što se čovjek rodi na svijet. Stoga ste i vi sada žalosni. No opet ću vas vidjeti, i srce će se vaše radovati, i radost vašu nitko neće uzeti od vas.“ (Ivan 16:20-22)

Mi možemo dobro razumjeti duboku tjeskobu učenika kad je Isus bio uzet od njih i okrutno pogubljen. Oni su vjerovali sa svim svojim srcem da je on bio obećani Izraelski Mesija, međutim njihovo razumijevanje njegove misije bilo je ograničeno.

Oni nisu znali da prije nego što bude vladao svijetom u pravednosti, kao što je prorečeno, on je najprije trebao umrijeti kao Otkupitelj ljudske rase. Ne znajući to, oni su vjerojatno osjećali da je njegova smrt mogla značiti da on u stvarnosti nije bio Mesija, ipak su ga voljeli previše da bi spremno priznali tu mogućnost. Tako zbunjeni i u čudu, čekali su i razmišljali o svemu.

MALO NADE

U tim danima između Kristovog raspeća i njegovog uskrsnuća kad se ispitivala njihova vjera, njegovi su se učenici vjerojatno prisjećali izvjesnih stvari koje je on rekao što se tiče činjenice da bi on trebao biti podignut iz mrtvih. Međutim oni nisu preozbiljno razmatrali te izjave. On je također prorekao i svoju smrt, ali oni nisu u to željeli vjerovati.

Za učenike Isus je trebao biti svjetski vladar, i ideja da bi njegovim neprijateljima trebalo biti dopušteno da ga pogube čak i prije nego je bilo ijednog dokaza da bi njegovo kraljevstvo trebalo biti uspostavljeno, bila je nevjerojatna. Kao posljedica toga oni nisu ozbiljno razmišljali o njegovoj smrti, niti su pokušavali razumjeti što je mislio pod tim da treba biti podignut iz mrtvih.

Premda zbunjeni zbog onog što se dogodilo njihova velika ljubav prema Učitelju održala je živom treperavu nadu koja se brzo raspirila u sjajni plamen uvjerenja i radosti zbog vijesti da onaj kojeg

su toliko ljubili, i kojemu su predali svoje živote, više nije mrtav. Marija Magdalena bila je prva na grobu čak još za mraka, tog nezaboravnog prvog dana u tjednu. Zapazila je da je kamen sa ulaza u grob bio maknut i pohrlila je reći to Ivanu i Petru. Ta dva gorljiva učenika otrčala su do groba. Ivan, koji je prestigao Petra, stigao je prvi do groba, i odvažno je pogledao unutra. Isusovo tijelo je nestalo. Ostali su samo povoji u koje je bilo umotano Isusovo tijelo. Petar je nakon što je stigao bio još odvažniji pa je ušao u grob i potvrdio ono što je Ivan vidio izvana. Isus nije bio tamo. Ivan je zatim ušao za Petrom u grobnicu i nakon ispitivanja potvrdio da je tijelo njihovog Učitelja nestalo. „Jer još,“ kaže izvještaj „ne bijahu znali (razumijeli) Pismo, da on mora uskrsnuti od mrtvih.“

IDI I RECI

Petar i Ivan vratili su se natrag, ali Marija je oklijevala i Isus joj se pojavio kao vrtlar. Međutim, jedino kad joj se obratio imenom prepoznala ga je. (reci 11-16) Bila bi ga zagrlila ali on joj je rekao, „Idi k braći mojoj i reci im: Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bog svojemu i Bogu vašemu.“ (redak 17) Anđeo je također rekao „ženama“ kod groba, „pođite i recite njegovim učenicima da je uskrsnuo od mrtvih. I evo, ide pred vama u Galileju. Ondje će te ga vidjeti.“ (Mat. 28:7) Zadatak da se obavijeste njegovi učenici da je Isus bio podignut iz mrtvih bio je hitan. Cijela njegova

služba bila je vrlo kratka- samo tri i pol godine. Sada kada je oživio, ostat će sa svojim učenicima nešto više od mjesec dana. Čak i tijekom tog kratkog vremena trebao se družiti s njima u samo nekoliko kratkih prilika. Jedan od glavnih ciljeva tih pojavljivanja bio je predstaviti im „neosporne dokaze“ da više nije mrtav. (Djela 1:3)

Drugi cilj Isusovih kratkih pojavljivanja njegovim učenicima nakon njegovog uskrsnuća bio je utisnuti u njih odgovornost koju su sada imali da budu njegovi izaslanici u svijetu. Prvi put kad se sastao s njima bilo je navečer tog prvog dana kad je razgovarao s Marijom nakon čega im je ona donijela vijest o njegovom uskrsnuću. Oni su se okupili iza zaključanih vrata zbog straha od Židova. Tada se Isus iznenada pojavio pred njima i rekao, “Mir vama.” Da umanjí njihove sumnje, pokazao im je svoje ruke i svoju stranu, i oni su „se obradovali što vide Gospodina.“ (Ivan 20:19,20)

„Stoga im je Isus ponovno rekao: Mir vama! Kao što je Otac mene poslao, tako i ja šaljem vas.“ (redak 21) Nisu trebali pretpostavljati da je njihovo djelo kao njegovih učenika završeno. Istina, ono je bilo prekinuto i oni su bili zbunjeni i obeshrabreni. Međutim, trebali su se ustati iz te situacije i s razumijevanjem činjenice da njihov voljeni Učitelj više nije mrtav i da mu je dana sva moć na nebu i na zemlji, trebali su suočiti svijet s porukom o uskrsnom Kristu.

Toma nije bio prisutan te večeri kad se Isus pojavio svojim apostolima. Kad su mu drugi ispričali o tome, on je rekao da ne bude vjerovao sve dok ne vidi izvjestan dokaz za sebe. Isus je čuo to opažanje, premda apostoli nisu znali da je on bio tamo prisutan s njima, pa im se stoga pojavio pod sličnim okolnostima, kako bi i Toma također bio uvjeren. On nije osudio Tomu, nego je ukazao na sreću onih koji će biti u stanju vjerovati bez da su vidjeli ovaj vidljivi dokaz njegovog uskrsnuća. (reci 24-29)

ZNAKOVI

Ivan je ukazujući na Isusovo pojavljivanje u svrhu uvjeravanja Tome, primjetio, „Isus doduše, učini i mnoge druge znake pred svojim učenicima, koji nisu zapisani u ovoj knjizi.“ (redak 30) Pokazivanje tragova čavala i rane od koplja bilo je „znak.“ Apostoli nisu vidjeli Isusovo božansko tijelo. Oni su vidjeli jedino tijela u kojima im se pojavio. Ustvari, on je dao svoje tijelo za život svijeta, ali apostoli, to još uvijek nisu mogli razumjeti. Oni su mogli razumjeti jedino zemaljske svari, stoga u smislu „znakova“ on im se pojavio u različitim putenim tijelima, kako su već nalagale okolnosti.

Mariji se kod groba pojavio kao vrtlar. (Ivan 20:15) Na obali Galilejskog mora pojavio se kao stranac. (Ivan 21:4) Nijedno od tijela u tim prikazivanjima nije bilo Isusovo novo božansko

tijelo. Godinama kasnije Apostol Ivan, koji je vidio ta različita pojavljivanja, i razumio ih kao znakove, napisao je, „Ljubljeni sada smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. A znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.“ (1 Ivan. 3:2) Da je Ivan vjerovao kako je tijelo koje je vidio u sobi kad su vrata bila zaključana, tijelo s tragovima od čavala na rukama i nogama i s ranom od koplja na svojoj strani, bilo Isusovo stvarno tijelo nakon njegovog uskrsnuća, on bi tada napisao, “Mi znamo kakvi ćemo biti, jer ćemo biti poput njega koji je imao rane na rukama i u nogama i na strani.“

To međutim nije bilo slučaj. Isus je bio pogubljen u tijelu. Njegova je ljudska priroda bila dana kao žrtva da otkupi grijehom-prokleti svijet od smrti. Sada je bio podignut u moć i veliku slavu, međutim pojavio se svojim učenicima na jedini način kojeg su mogli shvatiti. Zaista, kao što smo već zapazili, u to vrijeme oni nisu stvarno razumjeli zašto je on umro. Oni su bili presretni što on više nije bio mrtav, ali su se pitali zašto se trebala dogoditi tragedija njegovog raspeća i prekinuti njegovu misiju.

PUT ZA EMAUS

Premda je Isus u znatnim detaljima to objasnio dvojici od njih, apostoli nisu mogli u potpunosti razumjeti odgovor na ovo pitanje sve dok Sveti Duh nije bio sišao na njih na Pedesetnicu.

Ta dvojica su bili Kleofa i i jedan drugi učenik kojima se Isus pojavio dok su putovali za Emaus. (Luka 24:13-32) Dok su putovali ti su učenici „razgovarali i raspravljali.“ Koliko je gorljiva morala biti ta njihova rasprava. Primili su izvještaj kojeg su im donijele žene da je Isus bio podignut iz mrtvih, ali oni ga nisu vidjeli, no ipak su se nadali da su te vijesti bile istinite.

Nisu prepoznali stranca koji im se pridružio, i na njegov upit, objasnili su razlog svoje zbunjenosti. Isus je odgovorio, „O bezumni i spora srca da vjerujete svemu što su govorili proroci! Nije li trebalo da Krist to pretrpi te uđe u svoju slavu?“ Zatim izvještaj nastavlja, „I počevši od Mojsija i od svih proroka, tumačio im je što u svim Pismima stoji o njemu.“

Ta dva učenika nisu prepoznali da je to ustvari Isus koji im tumači Pisma. Sve dok se njihovo putovanje nije približilo kraju, kad je prilikom večere, „uzeo kruh, blagoslovio ga, razlomio ga te im ga dao,“ oni nisu shvaćali da je taj stranac ustvari bio njihov ljubljani Učitelj. Sada su sa svom sigurnošću znali da Isus više nije mrtav. Vijesti koje su im rano ujutro tog dana žene donijele s groba pokazale su se istinitima, jer oni ne samo da su vidjeli Isusa, nego su i razgovarali s njim malo poduže.

Sada su također shvaćali, onoliko jasno koliko su mogli razumjeti prije primanja Svetog Duha, zašto je bilo neophodno da Isus umre. Naučili

su da je Mesija „izlio dušu svoju ma smrt,“ da otkupi palog čovjeka od kazne grijeha u ispunjenju proročanstva i zato što je to bilo dio Božjeg plana. Inače bi vladao nad umirućom rasom a ne nad onima koji se „putem svetosti“ vraćaju u vječni život. (Iza. 53:12; 35:8)

HRANI MOJE OVCE

Učitelj se po drugi put pojavio svojim učenicima na obali Galilejskog mora. (Ivan 21:1-17) Sada su već bili uvjereni u njegovo uskrsnuće, međutim u svojim različitim pojavljivanjima nije im naveo nikakav šta i kako da rade dalje. Više ga nisu mogli slijediti od mjesta do mjesta i podupirati njegovu službu kao što su to činili prije nego je bio razapet. On je mogao doći i otići poput vjetra, nevidljiv od njih osim ako bi se čudesno pojavio u njihovoj sredini. To je naizgled značilo da više nisu imali vođe, i nisu znali kako nastaviti u njegovoj službi.

Prema tome, iako su bili radosni da Isus više nije bio mrtav, Petar i Ivan i neki drugi, odlučili su da će se vratiti natrag ribolovu. Nabavili su opremu, i proveli su cijelu noć na jezeru, ali nisu ulovili ribe. U samo zoru na obali se pojavio stranac i raspitivao se koliko su bili uspješni. Kad su mu rekli a nisu ulovili ništa ribe, predložio im je da bace svoju mrežu s druge strane broda. Vjerojatno nevoljko, oni su to učinili, i na njihovo iznenađenje mreža je bila puna ribe.

Brzo razlučujući Ivan je rekao Petru, „Gospodin je.“ Slično se čudo dogodilo kada su prvi puta bili pozvani da postanu njegovim učenicima, da budu „ribari ljudi.“ Ivan je zaključio da je to bila metoda koju Isus sada koristi da im se otkrije. Petar je skočio u vodu i plivao do obale, „a drugi učenici dođoše lađicom.“ Isus je naložio vatru, i imao je ribu i kruh spremne za učenike, i rekao im je, „Hajde, doručujte!“ Nakon što su jeli, Isus je počeo ispitivati Petra. „Ljubiš li me više od ovih?“ upitao je. Isus je tri puta postavio Petru to isto pitanje, i Petar je tri puta potvrdio svoju ljubav i odanost. Svaki puta bi ga Isus uputio, „Pasi jaganjce moje“ ili „Pasi ovce moje.“

To mora da je bilo ohrabrujuće i utješno za Petra, jer je samo kratko vrijeme prije toga bio zaniijekao svog Gospodina. Za one koji imaju manje ljubavi u svom srcu od Isusa, to odricanje je moglo donijeti trajno udaljavanje, ili barem nedostatak pouzdanja, ali ne i kod Isusa. On je mogao čitati Petrovo srce, i znao je da je njegova ljubav bila iskrena, i da mu se moglo ukazati povjerenje kao izaslaniku. On je znao je da samo iskustvo koje je u mislima nekih diskvalificiralo Petra, moglo služiti kao vrijedna pozadina iskustva, i pomoći mu da bude još djelotvorniji da „hrani“ Gospodinove „ovce.“

U 14 nas se retku izvještava da je ovo bilo Isusovo treće pojavljivanje njegovim učenicima. Očito da se tu ukazuje na njih kao grupu. Pojavio

im se u sobi iza zaključanih vrata i na jednoj gori u Galileji. (Mat. 28:16-20) Ustvari na toj gori Isus je najavio svojim učenicima, „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ Ovdje im je također dao zadatak da idu u cijeli svijet i „poučavaju narode“, međutim bez uputa kako da nastave s tim. Međutim rekao im je da će on biti s njima. Kako je utješno moralo biti da onaj koji je imao svu moć na nebu i na zemlji kaže, „I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ ili doba.

KONAČNO POJAVLJIVANJE

Kada se Isus pojavio po posljednji puta, učenici su mu odvažno postavili pitanje koje im je bilo pri srcu: „Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme obnoviti kraljevstvo u Izraelu?“ Za njih je Isus još uvijek bio veliki obećani Mesija, onaj koji će sjediti i vladati na Davidovom prijestolju, da vlada nad Izraelom, što im je značilo da će on ponovno uspostaviti njihovo kraljevstvo.

Prije nego je Isus bio uzet od svojih učenika i razapet, ispričao im je usporedbu u kojoj je sebe usporedio sa plemićem koji mora otići u daleku zemlju i primiti kraljevstvo i vratiti se. (Luka 19:12) S obzirom da su vrlo malo viđali Isusa u tih četrdeset dana, apostoli su možda zaključili da je on bio u toj „dalekoj zemlji,“ i sada se vratio kako bi uspostavio kraljevstvo. Kralj bi se zaista vratio da uspostavi svoje kraljevstvo, ali tada još nije bilo vrijeme za to.

Vjerom i kroz prosvjetljujuću moć Svetog duha, mi sada također uživamo blagoslove da budemo „suuskršli s Kristom.“ (Kol. 3:1-3) Dok mi ne znamo točno kada će „malo stado“ Kristovih sljedbenika biti popunjeno, mi znamo da se rad Evandeoskog doba bliži kraju, nakon čega će biti uspostavljeno kraljevstvo. Kako je prekrasno biti među onima koji nastavljaju objavljivati „evanđelje o kraljevstvu“ uznemirenom i umirućem svijetu. (Mat. 24:14)

Poruka uskrslog Krista nama kao i onim ženama koje su prve bile kod groba nakon što je Isus bio podignut iz mrtvih je „idite i recite.“ Sada to nije samo govorenje o njegovom uskrsnuću nego također i o blizini njegovog kraljevstva. To je i da govorimo jedni drugima o našoj prednosti da umiremo s njim, i o našoj nadi da ćemo biti u obličju njegovog uskrsnuća. Zaista, naša poruka jedni drugima i svijetu obuhvaća cijeli plan vjekova, koji će dosegnuti svoj krešendo u blagoslivljanju svih naroda na zemlji sa mirom, radošću, zdravljem i vječnim životom.

Isus Čisti Hram

Ključni redak: *"Zar je ovaj Dom, koji se mojim zove imenom, u vašim očima špilja razbojnička? Gle, i ja to vidim, riječ je Gospodnja."*
Jer. 7:11

Izabrani tekstovi:
Iza. 56:6,7; Jer. 7:9-11; Marko 11:15-19

POSTAVKA **ZA**
ispunjenje ovih Jeremijinih proročanskih riječi dogodila se upravo nakon što se Isus službeno predstavio Židovima kao kralj. Dok je ulazio u Jeruzalem, mnoštvo je klicalo, "Hosana! Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!" (Marko 11:9)

Isus je posjetio Izraelski Hram tog dana i, "sve uokolo razgleda pa, kako je već bio kasni sat, ode s Dvanaestoricom u Betaniju." (redak 11) Ustavši se idućeg dana, Isus se vratio u Jeruzalem i ponovno otišao u hram. Stvari koje je vidio prethodnog dana uključivale su stolove mjenjača novca i štandove na kojima su bili prodavani golubovi ljudima koji su ih željeli prinijeti kao žrtve. On je bio uvelike uznemiren s mnogim stvarima koje je vidio da se događaju u vanjskim dvorištima hrama a što je bilo suprotno Božjem zakonu datom Izraelu.

Kao Židov, Isus je posjetio Hram puno puta prije toga. (Luka 2:41-47; Ivan 5:14;

7:14; 8:2; 10:23) Međutim prema planu njegovog Nebeskog Oca ovaj posjet trebao je biti posve drugačiji. Sada su se trebale ispuniti proročanske riječi našeg ključnog retka. Hram je bio oskvrnjen, u suprotnosti izravnoj izjavi Nebesko Oca koja je zabilježena u Iza. 56:7, “jer Dom moj, zvat će se Dom molitve za sve pukove.”

U rijetkom odstupanju od Isusovog normalnog vladanja i poduzetih djelovanja, on je na trenutak preuzeo kraljevski autoritet i počeo istjerivati van trgovce. Prevrnuo je stolove mjenjačima novca, i štandove prodavačima golubova. U drugom izvještaju o ranijim iskustvima tijekom njegove službe, rečeno nam je da je tiejom sličnog čišćenja hrama Isus, “načinio bič od užadi“ i „sve istjerao iz Hrama.“ (Ivan 2:15) Kao Židovski Mesija, Isus je imao zakonsko pravo da izvrši zadatak čišćenja kuće Božje i uklanjanja onih koji su je onečistili. Hram su bili preuzeli oni koji su željeli iskoristiti prednost toga što je narod bio u nevolji. Isus je nadalje identificirao te licemjerne vjerske vođe kao one koji proždiru kuće udovičke, dok se istovremeno dugo mole, pretvarajući se da su iskreni i pravedni. (Mat. 23:14)

Postoji još veća pouka koju možemo naučiti iz izvještaja o čišćenju hrama u Jeruzalemu. Židovska „kuća Božja“ bila je predlika mnogo većeg hrama, prave Crkve Božje, koja je sada u pripremi. „Ne znate li da ste Hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?“ (1 Kor. 3:16) Kada jednom

bude bio završen ovaj će hram biti slavan i savršen. Ništa ga neće onečistiti, kao što je to bio slučaj sa Izraelskim hramom iz vremena našeg Gospodina, kojega je u Božjom očima činio nečistim posao koji se vršio u njemu, i tako ga lišio ljepote za koju je Bog namjeravao da ju predstavlja.

Nakon što svi pozvani od Boga, također izabrani i vjerni, završe svoj zemaljski put, oni će sačinjavati proslavljeni „dom Božji“ (1 Pet. 4:17) Taj simbolični hram tada će postati „domom molitve za sve narode“. Čovječanstvo će imati priliku pristupiti Bogu kroz posredničko djelo proslavljene Crkve, njegovog svetog hrama, u kojemu će biti pokazana njegova prisutnost a njegovo milosrđe dostupno svima.

Mesijanski Svećenik-Kralj

Ključni redak: „*I
govorahu: Zdravo,
kralju židovski! I
davahu mu pljuske.*“
Ivan 19:3

Izabrani tekst:
*Jer.23:5,6; Zah.6:9-15;
Ivan 19:1-5*

U DANAŠNJOJ lekciji vidimo Isusa kako stoji pred Pilatom. Nakon što ga je rimski upravitelj dao izbičevati, vojnici su stavili krunu od trnja Isusu na glavu, i zaogrnuili ga sa

purpurnom haljinom. Tada su mu s podsmjehom izgovorili riječi našeg ključnog retka. Pilat nije našao nikakve krivnje na njemu, zasigurno ništa da bi zaslužio smrt. Za njega je Isus imao pravo nastaviti živjeti. Zaista, kao što su apostoli kasnije rekli, “Krist,...On koji grijeha ne učini niti se nađe prijevare na ustima njegovim.” “Jer takav nam Velesvećenik i bijaše potreban: svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika.” (1 Pet. 2:21, 22; Hebr. 7:26)

Isus je bio Krist, pomazanik, “Sin Davidov.” (Mat. 1:1) Krist je grčki ekvivalent za Hebrejsku riječ Mesija. Dalje čitamo u Marku 1:1 da je Isus bio „Sin Božji.” U Lukinom Evanđelju je zapisana objava anđela Gabrijela o Isusovom rođenju. „On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Gospodin Bog dat će mu prijestolje njegova oca Davida. On će vladati nad kućom

Jakovljevom u vijeke, i kraljevstvu njegovu neće biti kraja.“ (Luka 1:32, 33)

Vratimo li se okruženju naše pouke Pilatov jednostavan odgovor Židovskim vjerskim vođama okupljenima protiv Isusa bio je: “Evo čovjeka.“ (Ivan 19:5) Oni su prkosno odgovorili Pilatu, vičući: “Raspni ga, raspni ga.“ (redak 6) Ovo ismijavanje Božje pravde uskoro je došlo kraju kao što je zabilježeno u riječima: “Ondje ga raspeše.“ (redak 18) Izraelski su vjerski vođe potpuno odbacili, i čak prouzročili smrt, svog zakonitog kralja- dugo očekivanog Mesije.

U Zahariji 6:12 prorok je zabilježio ove riječi, “I reci mu: Ovako veli Gospod nad vojskama: Gle, čovjek, "mladica" je ime njegovo!... i on će sagraditi hram Gospodnji.” Pojam MLADICA ukazuje na Krista, i nekoliko je puta korišten u Bibliji. U Iza. 4:2 na Isusa se proročanski ukazuje kao na „izdanak GOSPODNJI.“ Na njega se također ukazuje kao na „mladicu“ koja raste iz stabla Jišaja, Davidovog Oca (Iza. 11:1) i kao na „izdanak pravedni.“ (Jer. 23:5) Zaista, Isus je bio Mesija,“ rođen iz potomstva Davidova po tijelu.“ (Rim. 1:3) Njemu je također bilo dato proročansko ime Imanuel koje znači „Bog je s nama.“ (Iza. 7:14) Isus je bio zakoniti nasljednik Izraelskog prijestolja, zato što je bio direktan potomak Davidove kraljevske linije, i zato što je bio Božji predstavnik svom narodu.

Mesijino poniženje, poslušnost do u smrt, i naknadno uzvišenje pokazano je mnogim Biblijskim recima. (vidi Iza. 52:13-15; Iza. 53; Filip. 2:5-11) Njegova savršenost kao „sina čovječjega“ sve do u smrt. učinila je mogućim da on bude „posljednji Adam“ (Hebr. 2:6-9; 1 Kor. 15:45,47) i zakonitim „nasljednikom svega.“ (Hebr. 1:2) Koncept Svećenika-Kralja vidi se kroz povezivanje raličitih redaka, “Tako i Krist ne proslavi sam sebe, da bude veliki svećenik, nego onaj, koji mu reče: Ti si Sin moj, ja te danas rodih. Kao što i na drugom mjestu govori: Ti si svećenik dovijeka po redu Melkizedekovu.” (Hebr. 5:5, 6) Ime Melkizedek znači, “Moj kralj je pravedan.“ To se ime svećenika-kralja prvi puta spominje u 1 Moj. 14:18 isto tako i Pavao ga spominje u Hebr. 7:1-4, gdje je pokazano da je on bio predlika Krista kao Vrhovnog svećenika i kralja. (Vidi Zah. 6:12, 13) On će se uskoro otkriti cijelom čovječanstvu kao „Kralj kraljeva, i Gospodar gospodara.“ (1 Tim. 6:15)

Treći Dan

Ključni redak: „*On nije ovdje, on je uskrsnuo. Sjetite se, kako vam reče, kad je još bio u Galileji: Sin čovječji mora biti predan u ruke grješnika i raspet, ali će treći dan uskrsnuti.*“ *Luka 24:6, 7*

Izabrani tekst:
Hošea 6:1-3; Luka 24:1-12

da,“ dva čovjeka stadoše pred njima u sjajnim haljinama“ naime Mariji Magdaleni, Ivani, i Mariji majci Jakovljevoj, obavještavajući ih da je Isus „uskrsnuo“ (redak 6) Prije svoje smrti Učitelj je govorio svojim učenicima o „sinu čovječjem.“ Bičevat će ga i ubiti, ali treći će dan uskrsnuti.“ (Luka 18:31-33) Čuvši prvotne riječi da je Isus opet živ, Petar i drugi isprva su posumnjali u vijest, i doveli u pitanje to da li je on zaista uskrsnuo iz groba. Dok se uskrsli Gospodin pojavljivao mnogim svojim sljedbenicima prije nego je uzašao na nebo, posebno je pazio da jasno uspostavi činjenicu o svom uskrsnuću jedanaestorici posebno izabranih apostola. Oni su bili pripremljeni kao njegovi izabrani svjedoci da svjedoče istine o njegovom životu, učenjima, osobnosti, smrti,

EVANDELJE PO
Luki, 24 poglavlje, daje izvještaj o Isusovom uskrsnuću, isto tako kao i neka od njegovih pojavljivanja nakn uskrsnuća njegovim učenicima kojima je služio tijekom svog života. Redak 4 kaže

uskrснуću i budućem djelu. (1 Kor. 15:20-26; 2 Pet. 1:16-19)

Postoji daljnja pouka koju trebamo razmotriti glede „Trećeg dana.“ a koja je uvezi sa nacijom Izrael, Božjimi izabranim narodom. Hošea je prorokovao, „Ustanite, vratimo se Gospodu! Jer nas je on razderao, pa će nas on i iscijeliti; ranio nas je, i zavit će nas. Iza dva dana on će nas već ozdraviti, treći dan podignut će nas, i živjet ćemo pred licem njegovim.“ (Hošea 6:1, 2)

Iz našeg proučavanja Biblije znamo da su Židovi izgubili Božj naklonost zbog njihovog odbacivanja Mesije. Hošea je o tome govorio kao o „dva dana“, kao što je Isus bio doslovno u grobu dva dana. Trećeg dana Isus je bio podignut iz mrtvih moćnom silom Božjom. Kao što je on ustao iz mrtvih rano ujutro trećeg dana, tako će i s početkom tisućugodišnjeg dana Mesijine vladavine, trećeg dana Hošeinog proročanstva, kao što je Pavao rekao, „sav Izrael biti spašen.“ Misao iz tih riječi je da će Izrael biti spašen od sljepoće koja je došla na njih kao narod kad su odbacili Mesiju, i oni će ga prepoznati kao svog velikog Izbavitelja. (Rim. 11:25, 26)

Treći redak 6 poglavlja Hošee dalje objašnjava, „Budimo razboriti i težimo revno za spoznanjem Gospoda! Kao zora on će sigurno doći. Kao zimski dažd sići će nam, kao kasni dažd, koji natapa zemlju.“ Tog trećeg dana Izrael će spoznati. Oni će razumjeti da je svrha Kristovog prvog

dolaska bila da omogući otkupninu, i da započne pozivati one koji će biti njegovi sveti, i Židovi i Nežidovi, pružajući im vodu istine - „zimski dažd.“ Na isti će se način razumjeti da je svrha Gospodinovog drugog dolaska bila da dovrši djelo sakupljanja svetih, i da također „podigne“ Izrael, ustvari da im da kao i svijetu čovječanstva život kroz drugo izlijevanje vode istine - „kasni dažd.“ Kako se prekrasno Hošeino proročanstvo slaže sa istinama povezanima sa Isusovim uskrsnućem trećeg dana. Zahvalni smo što nam je Bog objavio te tajne, u ovaj dan u kojem živimo, kroz Sveti duh. Zaista, Isus je rekao, “A blagoslovljene su oči vaše, što vide!” (Mat. 13:16)

Pouka četiri

Od Patnje Do Slave

Ključni redak: “I počevši od Mojsija i od svih proroka, tumačio im je što u svim Pismima stoji o njemu.” Luka 24:7

***Izabrani tekstovi:
Iza. 53:5-8;
Luka 24:25-27, 44-47***

RIJEČI našeg ključnog retka uzete su iz svjedočanstva koje je naš uskrsnuli Gospodin dao kada se je pojavio kao stranac dvojici učenika koji su išli prema selu Emausu. On je znao da proroci nisu samo prorekli dolazeće slave koje će biti njegove

nego i patnje koje će morati podnijeti prije svog proslavljenja. Jedno od mnogih takvih proročanstava koje govori o tim stvarima nalazimo u Jeremijinim riječima, “A ja bijah kao janje...odvedeno na klanje.” (Jer. 11:19) Ovaj je strnac objasnio da je bilo nužno za Isusa da pretrpi sve te stvari, da bi ispunio svoje djelo kao, “Jaganjac Božji koji oduzima grijeh svijeta!” (Ivan 1:29)

Daljnje potvrde tih istina u svezi Isusa nalazimo u izvještajima i Starog i Novog zavjeta. U Iza. 53:5, 7 čitamo, “A on bijaše proboden zbog naših prijestupa, satrt zbog naših bezakonja; na njemu bijaše kazna- radi našega mira, i njegovim ranama mi smo iscijeljeni....On bijaše mučen i zlostavljan, ali ne otvori usta svojih.” Apostol Pavao ukazuje da je bilo neophodno da naš Gospodin podnese sve to, čak do u smrt, “da bi mogao sosjećati s nama u našim slabostima.” Tako, “iz onoga što pretrpi nauči se poslušnosti.” (Hebr. 4:15; 5:8)

Najbolji prinos kojeg je netko od pale rase mogao dati nije mogao oduzeti grijeh. Adam, savšen čovjek je sagriješio, i samo ga je savršen čovjek Isus, mogao otkupiti. U jednom drugom proročkom svjedočanstvu slušamo Isusa kako kaže za sebe, “Ni žrtva ni prinosnica nije ti mila- uši si mi otvorio- paljenicu i okajnicu ne išćeš. Tada rekoh: Evo dolazim, u svitku knjige pisano je za mene. Omilje mi Bože moj, vršiti volju tvoju, i Zakon tvoj

u mojem je srcu.“ (Ps. 40:6-8) Riječi „u svitku knjige“ su daljnje ukazivanje na činjenicu da se o Isusovom djelu otkupljenja proročki govorilo u „Zakonu Mojsijevu i Prorocima i Psalmima.“ (Luka 24:44)

Prije svoje smrti Isus je objavio o sebi, “Ja sam svijetlo svijeta. Tko mene slijedi, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlo života.“ (Ivan 8:12) Sada kad se pojavio svojim učenicima kao uskrsli Gospodin dao im je riječi koje su bile osmišljene da prosvjetle njihove umove isto tako kao i da im da utjehu s obzirom na svrhu njegove smrti i uskrsnuća. “Isus im reče: Mir vama...tada im rasvijetli pamet da razumiju Pisma.“ (Luka 24:36, 45)

Stoljećima ranije, Mojsije je ponovio narodu Izraela sve riječi Zakona. Sada je Isus, “Prorok, poput Mojsija,” ispunio Zakon, i počeo otvarati pamet svojim učenicima, “govoreći im o onome što se tiče kraljevstva Božjega,” i poučavajući ih da, “ispune Zakon Kristov.“ (Djela 1:3; Gal. 6:2) Nakon što se uskrsli Gospodin pojavio svoj učenicima u dovoljnoj mjeri ostvarivši sve ono što je bilo neophodno za njih, “odmače se od njih i bi uznesen u nebo.“ (Luka 24:51) Zaista se možemo radovati ovim riječima, “Dostojan je Jaganjac zaklani primiti silu, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov.“ (Otkr. 5:12)

Razmišljanja o Sionu

„Blagoslovljen je onaj, kojega si izabrao, da bude blizu tebe, da prebiva u dvorima tvojim! Nasitimo se dobrom kuće tvoje, svetoga hrama tvojega.“

Psalam 65:4

PSALME se ponekada nazivalo pjesmaricom crkve. Mnogi od njih, uključujući i Ps.65, posvećeni su „Zborovođi“, koji ih je uglazbio, a danas ga možemo poistovjetiti sa Isusom Kristom, našim Gospodinom, Zborovođom Božjeg duhovnog hrama. Svojim učenjima i primjerom, on je otkrio harmoniju tih probranih melodija, tih duhovnih pjesama koje je komponirao David, dražestan Izraelov pjevač, i drugi iz njegove linije.

Konkretno, Psalmi su jedan od dijelova Božje riječi posvećenih obožavanju. Oni ukazuju na način na koji se možemo obratiti Bogu s prikladnim jezikom, i sa ispravnim stavom pobožnosti. U Psalmima su nam otkriveni svi aspekti mnogih i različitih iskustava Kršćanskog života, i predložen prikladan jezik za svaku priliku. Psalam 65 kojeg sada razmatramo, izražava neka od osjećanja Gospodinovog naroda koji živi na kraju Evandeoskog doba. Oni su posebice bili

blagoslovljeni s velikim izlivanjem istine tijekom ovo razdoblje Žetve, i stoga su u stanju razmišljati o djelovanju različitih obilježja Božjeg velikog plana spasenja.

U prvom retku ovog Psalma David objavljuje, “Tebi, Bože na Sionu, pripada hvalospjev“ Sion je jedno od imena koja su reprezentativno dati sljedbenicima Krista tokom Evanđeoskog doba. Ova klasa, sa Isusom kao svojim poglavarem, sačinjavat će nebeski dio kraljevstva. Izrael je kao nacija u nekim pogledima predočavao ovu Sionsku klasu Evanđeoskog doba, međutim nije bilo ni sinova Božjih ni duhovnog Siona u danima psalmiste. Premda ovaj psalam odražava mnogo toga što je istina u pogledu Davida, i o Izraelu, ipak u njemu psalmista prije svega proročanski govori o vremenu kada će doći u postojanje Sionska klasa sadašnjeg doba i koja će početi hvaliti Boga objavljujući vrline osobnosti i plana Nebeskog Oca. (Ps. 139:14-16)

SION ZAPOČINJE SVOJE DJELO

Proročanstvo 65 Psalma koje ima svoju primjenu na Kristovim sljedbenicima počelo se ispunjavati na Pedesetnicu. Od tada se ta klasa počela razvijati i tada se počeo uzdizati Bogu uzvik hvale kakav se nikada prije nije čuo od predodžbenog Siona, kuće slugu. To je još snažnije sugerirano u jenom suvremenijem prijevodu, “Za tebe je hvala i tišina, Bože, na Sionu.“

David nastavlja, “tebi neka se izvršuju zavjeti!” Ovdje se govori o zavjetu ili savezu u kojeg su ušli svi od klase Siona. U drugom Psalmu David ocrtava taj zavjet, govoreći, “Skupite mi sluge moje, što su sklopile zavjet s menom na žrtvi!” (Ps. 50:5) To je zavjet potpune posvete, u koji ulaze i vjerno ga izvršavaju svi koji ispunjavaju uvjere da budu članovi Krista, klase Siona Evanđeoskog doba.

„Ti uslišitelju molitava, k tebi neka se utječe svako tijelo!“ nastavlja David. (Ps. 65:2) Jedna od stvari koje je Isus razjasnio svojim učenicima je da kroz njega imaju pristup Ocu u molitvi. (Ivan 14:13) Mi dalje učimo da će kasnije, kroz proslavljenog Krista- pravog hrama Božjeg- svako tijelo iamtati pristup Bogu u molitvi. To će biti za vrijeme kraljevstva, jer Izaija je napisao, “jer će se kuća moja zvati kuća molitve za sve narode.” (Iza. 56:7)

U trećem retku naše pouke, psalmista govoreći kao jedan od klase duhovnog Siona, ukazuje na iskustva posvećenih na uskom putu, pa kaže, “Teško me pritiskuje krivnja zlodjela.” To nas podsjeća na riječi našeg Učitelja, “kad vas ljudi zbog mene grde i progone i za vama lažno sve zlo govore!” (Mat. 5:11) Ove izjave ukazuju na istinu da se Božji narod često pojavljivao u očima svijeta kao zločinci. Međutim u svoje će vrijeme njihovi karakteri biti opravdani. Premda po tijelu nisu

savršeni, David kaže nastavljajući u trećem retku, “ali ti opraštaš (pokrivaš) grijehе naše.”

U četvrtom retku skreće nam se pažnja na kvalitetu novoizabrane klase Siona. Ove riječi citirane u uvodu ovog članka pokazuju da je zaista veliki blagoslov biti izabran od Boga. Kad razmišljamo o broju onih koji nisu bili pozvani da budu dio ove posebne klase, isto tako kao i o nebrojenima koji su živjeli i umrli u neznanju o radosnim vijestima spasenja, shvaćamo da nam je stvarno ukazana posebna naklonost kad smo primili pozivnicu za Nebeski poziv Božji u Kristu Isusu.

Osim toga, ako se sjetimo koliko smo zbog svoje prirode bili u ropstvu grijehа, i koliko su nas zemaljski interesi, prolazne stvari, posao, itd. zaokupljali vrlo je jasno da je Gospod učinio jako puno za nas. Pružio nam je pomoć kako bi nas oslobodio od tih ograničavajućih utjecaja dajući nam, kroz svoje providnosti, vrijeme i želju da istražimo istinu. Ukazao nam je milost kako bi smo napravili neophodne korake vjere i poslušnosti, da možemo dobiti odnos s njim kao duhom rođeni sinovi Božji i prebivati u njegovim dvorima- stanje potpune posvete njemu.

David nastavlja u riječima našeg uvodnog teksta, podsjećajući nas da je ova klasа Siona zadovoljna sa dobrotom Božjeg doma- njegovog svetog hrama. U ovom razdoblju žetve Evandeoskog doba, mi smo čuli Gospodinovo kucanje, i cijenili dokaze njegove prisutnosti.

Otvorili smo vrata naših srca Učitelju da uđe i da večera s nama, i zadovoljni smo s tim bogatstvima njegove milosti. Zaista, želja našiju srca je da uskoro prebivamo s njim u njegovom „svetom hramu.“

BOŽJE PROVIDNOSTI SU ZASTRAŠUJUĆE

„Ti nas uslišiš u dobroti čudesnim djelima; ti Bog, spasitelj naš.“ (redak 5) Izgleda da se ovdje ukazuje na Gospodinove providnosti u povezanosti s njegovim narodom, i to posebno očitovanje njegove moći u njihovu korist u povezanosti sa skorom uspostavom kraljevstva. “Ti pouzdanje svih krajeva zemaljskih, najdaljega žala (u sadašnje vrijeme)” – odnosno odvojeni od uzburkanih masa čovječanstva.

U dan nevolje koji prethodi uspostavi kraljevstva, kada će vladalačke sile Mesijanskog doba biti čvrsto ustanovljene, biti će veliko očitovanje božanske moći. Nezadovoljstvo uzburkanih masa čovječanstva tada će biti utišano, i blagoslovi obnove zadovoljit će najdraže nade ljudi. “Doći će (oni) k dragocjenosti svih naroda“ kaže prorok. (Hag. 2:7) Sada međutim „željno iščekivanje“ ljudskog roda mora čekati „objavljivanje sinova Božjih.“ (Rim. 8:19) Psalmista o tome govori u recima 6 i 7: “Koji tvrdo postavljaš gore svojom snagom, opasan jakošću; Koji utiša buku morsku, bučne valove, bunu naroda.“

Sad napuniš klicanjem istok i zapad.“ (redak 8) Klicanje istoka i zapada izgleda ukazuje na čovjekove dane kako idu jedan za drugim. Simbolički, tekst ukazuje na Evanđeosko doba spasenja, kojega će slijediti milenijski dan Kristovog kraljevstva. Shvaćanje da se približavamo vremenu velike Epohalne promjene prouzročuje veliku radost među Gospodinovim narodom. „A Sion čuje to i raduje se; klikću kćeri Judine zbog sudova tvojih, Gospode!“ Ps. 97:8

DAN POHOĐENJA

U devetom retku stoji, “Pohodio si zemlju i natopio je.“ Biblija nam skreće pažnju na različita Božja pohođenja. Naprimjer, jedno takvo bilo je na kraju Židovskog doba, kada je poslao Isusa Izraelu i svijetu. Biblija nam u vezi s tim kaže da Izrael „nije prepoznao vrijeme svoga pohođenja.“ (Luka 19:44)

Na kraju Evanđeoskog doba dolazi drugi dan pohođenja. I sada su opet velike mase nominalnih duhovnih Izraelaca na isti način nepripremljeni za Kristov dolazak, i nisu u stanju prepoznati znakove njegove nevidljive prisutnosti. I napokon s uspostavom kraljevstva doći će veliki dan pohođenja svijetu općenito, kada će davno obećani blagoslovi života biti dostupni svim narodima na zemlji. (1 Moj. 12:3;28:14; Djela 3:20, 21)

Rijeka istine, o kojoj se u 9 retku govori kao o „rijeci Božjoj,“ preplavit će sve u taj dan. Hranjivo i jačajuće „žito“- prirodna i duhovna hrana- biti će obrok cijelog čovječanstva, i bit će pruženo kada čovječanstvo bude bilo kroz iskustva pripremljeno primiti ga. Jedan suvremeni prijevod kaže, “Ti pripremaš žito njihovo, jer tako ti pripremaš zemlju.”

Redak 10 sugerira kako će mudrost, moć i ljubav velikog Ratara djelovati tijekom Milenijskog dana, s ciljem da čovječanstvo donese mnogo ploda, i bude u potpunosti prijemljivo blagoslovima kraljevstva, postižući potpunu obnovu svega što je bilo obnovljeno u Adamu. Citiramo: “Brazde (dajući posebnu pomoć depresivnima i grijehom degradiranim dijelovima čovječanstva) joj natopi, grude (one klase koje će u taj dan misliti za sebe sa s malo bolji od drugih, trebat će malo nivelacijskih iskustava) joj poravna (izravnati), pljuskom (pljuskom božje milosti i dobrote) je razmekša (one koji su trvdog srca), usjeve joj blagoslovi (svaki napor uložen u razvoj ispravnog karaktera i slušanja zakona kraljevstva).“

„Godinu okruni dobrotom svojom“ (Ps. 65:11) Kao što je doslovna godina često okrunjena sa obilnom žetvom, tako i mi imamo svaki razlog za očekivati da će djelo Kristovog tisućugodišnjeg kraljevstva biti okrunjeno sa obilnom žetvom. Ta će se žetva sastojati od obnovljenog raja, i rase savršenih ljudskih bića koja će ga nastaviti- sa

samo nekolicinom nepopravljivih zlih koji će trebati biti uništeni u drugoj smrti. Psalmista nastavlja govoreći, “stazama tvojim kaplje pretilina.” - to jest bogati blagoslovi dolaze onima koji hode stazama Gospodnjim. “Sve su staze Gospodnje milosrđe i istina, onima koji čuvaju savez njegov i svjedočanstva njegova.” (Ps. 25:10) „Padaju (bogati blagoslovi Gospodnji) na pašnjake po pustinji (pašnjake pripremljene za Gospodinove ovce u prijašnjoj pustinji grijeha i smrti), brežuljci (svaka mala nacija na zemlji) se opasuju radošću“ (Ps. 65:12) Ova slika kraljevskih blagoslova je proširena kako psalmista nastavlja (redak 13): “Odijevaju se livade (cijela zemlja postat će pašnjak za poslušno čovječanstvo) stadima; dokine su pokrivene žitom; vesele se i pjevaju.” To je prekrasna slika obnovljenog čovječanstva koje pjeva vječnu pjesmu hvale Bogu za svu njegovu ljubaznu dobrotu. “Sve što dah ima neka hvali Gospoda. Slava Gospodu!” (Ps. 150:6)